

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

INTEGRAAL VERSLAG

COMPTE RENDU INTÉGRAL

MET HET BEKNOPT VERSLAG

AVEC LE COMPTE RENDU ANALYTIQUE

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN, DE
ALGEMENE ZAKEN EN HET OPENBAAR AMBT

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR, DES AFFAIRES
GÉNÉRALES ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

donderdag

jeudi

01-02-2001

01-02-2001

16:15 uur

16:15 heures

AGALEV-ECOLO	<i>Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales</i>
CVP	<i>Christelijke Volkspartij</i>
FN	<i>Front National</i>
PRL FDF MCC	<i>Parti Réformateur libéral – Front démocratique francophone-Mouvement des Citoyens pour le Changement</i>
PS	<i>Parti socialiste</i>
PSC	<i>Parti social-chrétien</i>
SP	<i>Socialistische Partij</i>
VLAAMS BLOK	<i>Vlaams Blok</i>
VLD	<i>Vlaamse Liberalen en Democraten</i>
VU&ID	<i>Volksunie&ID21</i>

<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties :</i>		<i>Abréviations dans la numérotation des publications :</i>	
DOC 50 0000/000	<i>Parlementair document van de 50e zittingsperiode + nummer en volgnummer</i>	DOC 50 0000/000	<i>Document parlementaire de la 50e législature, suivi du n° et du n° consécutif</i>
QRVA	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>	QRVA	<i>Questions et Réponses écrites</i>
CRIV	<i>Integraal Verslag (op wit papier, bevat de bijlagen en het beknopt verslag, met kruisverwijzingen tussen Integraal en Beknopt Verslag)</i>	CRIV	<i>Compte Rendu Intégral (sur papier blanc, avec annexes et CRA, avec renvois entre le CRI et le CRA)</i>
CRIV	<i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag (op groen papier)</i>	CRIV	<i>Version Provisoire du Compte Rendu Intégral (sur papier vert)</i>
CRABV	<i>Beknopt Verslag (op blauw papier)</i>	CRABV	<i>Compte Rendu Analytique (sur papier bleu)</i>
PLEN	<i>Plenum (witte kaft)</i>	PLEN	<i>Séance plénière (couverture blanche)</i>
COM	<i>Commissievergadering (beige kaft)</i>	COM	<i>Réunion de commission (couverture beige)</i>

<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>	<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>
<i>Bestellingen :</i>	<i>Commandes :</i>
<i>Natieplein 2</i>	<i>Place de la Nation 2</i>
<i>1008 Brussel</i>	<i>1008 Bruxelles</i>
<i>Tel. : 02/ 549 81 60</i>	<i>Tél. : 02/ 549 81 60</i>
<i>Fax : 02/549 82 74</i>	<i>Fax : 02/549 82 74</i>
<i>www.deKamer.be</i>	<i>www.laChambre.be</i>
<i>e-mail : alg.zaken@deKamer.be</i>	<i>e-mail : aff.generales@laChambre.be</i>

INHOUD

Samengevoegde interpellaties van 1
 - de heer Herman Van Rompuy tot de eerste minister over "de communautaire akkoorden" (nr. 662)
 - mevrouw Simonne Creyf tot de eerste minister over "de uitvoering van het Lambermont-akkoord en de gevolgen voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 664)
 - de heer Gerolf Annemans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord" (nr. 667)
 - de heer Bart Laeremans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord en de gevolgen ervan voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 668)
Sprekers: **Herman Van Rompuy, Simonne Creyf, Gerolf Annemans**, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie, **Bart Laeremans, Guy Verhofstadt**, eerste minister

Moties

19

SOMMAIRE

Interpellations jointes de 1
 - M. Herman Van Rompuy au premier ministre sur "les accords communautaires" (n° 662)
 - Mme Simonne Creyf au premier ministre sur "l'exécution de l'accord du Lambermont et les conséquences de celui-ci pour les Flamands de Bruxelles" (n° 664)
 - M. Gerolf Annemans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont" (n° 667)
 - M. Bart Laeremans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont et ses conséquences pour les Flamands de Bruxelles" (n° 668)
Orateurs: **Herman Van Rompuy, Simonne Creyf, Gerolf Annemans**, président du groupe VLAAMS BLOK, **Bart Laeremans, Guy Verhofstadt**, premier ministre

Motions

19

COMMISSIE VOOR DE
BINNENLANDSE ZAKEN, DE
ALGEMENE ZAKEN EN HET
OPENBAAR AMBT

van

DONDERDAG 1 FEBRUARI 2001

16:15 uur

COMMISSION DE L'INTERIEUR,
DES AFFAIRES GENERALES ET
DE LA FONCTION PUBLIQUE

du

JEUDI 1 FEVRIER 2001

16:15 heures

La séance est ouverte à 16.17 heures par M. Paul Tant, président.

De vergadering wordt geopend om 16.17 uur door de heer Paul Tant, voorzitter.

01 **Samengevoegde interpellaties van**

- de heer Herman Van Rompuy tot de eerste minister over "de communautaire akkoorden" (nr. 662)

- mevrouw Simonne Creyf tot de eerste minister over "de uitvoering van het Lambermont-akkoord en de gevolgen voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 664)

- de heer Gerolf Annemans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord" (nr. 667)

- de heer Bart Laeremans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord en de gevolgen ervan voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 668)

01 **Interpellations jointes de**

- M. Herman Van Rompuy au premier ministre sur "les accords communautaires" (n° 662)

- Mme Simonne Creyf au premier ministre sur "l'exécution de l'accord du Lambermont et les conséquences de celui-ci pour les Flamands de Bruxelles" (n° 664)

- M. Gerolf Annemans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont" (n° 667)

- M. Bart Laeremans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont et ses conséquences pour les Flamands de Bruxelles" (n° 668)

01.01 **Herman Van Rompuy** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, u hebt gesproken over het Lambertmontakkoord. De eerste vaststelling is dat er geen akkoord meer is over het Lambermont-akkoord. De meerderheid

zal volhouden – naar de gevleugelde woorden van Mark Twain – dat alle berichten over het overlijden van het akkoord op zijn minst voorbarig zijn. In het kader van de 'indrukkendemocratie' waarin we leven, heeft men dit akkoord eerst als een historisch akkoord voorgesteld. Vandaag stelt men het voor alsof er niet zoveel aan de hand is. Het is business as usual. Men dient het bij de Raad van State in en men zal afwachten wat er in het Parlement gebeurt. De indruk van een regering die onverstoord verder regeert, moet worden gewekt. "La caravane passe". Het schip van staat is verder in goede handen. Zoals in het onderwijsdossier op het Vlaamse vlak heeft men zich ook hier in de tegenstand vergist. Naast die beoordelingsfout rekent men erop dat de burgers met andere zaken bezig zijn. Jammer genoeg zijn de andere dossiers al even briljant. Ik denk aan het asiel- en het drugsbeleid. Het enige dat goed gaat, is de economie. Daar is de federale regering niet verantwoordelijk voor.

Waar gaat het akkoord eigenlijk over? Het gaat helemaal niet om een trendbreuk, om de doorbraak naar het echte federalisme. De vestiging van de federale Staat kwam eerder tot stand: in 1980, in 1988 en in 1993. In drie fasen werden regionale regeringen en regionale parlementen geschapen die over 1000 miljard frank uitgaven en financiële middelen beschikten. De ex-Lambermont-akkoorden voegen daar minder dan 1% aan toe. Dat is alles. Waar eindigt het historische en waar begint het gewone voortbouwen op de vestigingen van het verleden? Volgens een recente studie heeft ons land nu reeds een omvang van uitgaven van die deelstaten die gelijk is aan het gemiddelde van andere federale staten. Het is hoger dan

Zwitserland en vergelijkbaar met de Verenigde Staten en Duitsland. We hebben dus 1% aan bevoegdheden, middelen of uitgaven toegevoegd aan wat reeds bestond.

Waar is de trendbreuk inzake fiscale autonomie? De eigen fiscale middelen van de Vlaamse Gemeenschap stijgen van 7% naar 19% van de totaliteit van hun uitgaven. Voor de rest heeft men trouwens geen enkele begrotingsruimte. Dat is een kwantitatieve, maar helemaal geen kwalitatieve vooruitgang. Op beide vlakken willen we in de lijn van de resoluties van het Vlaams Parlement van de vorige legislatuur verdergaan, onder meer inzake gezondheidszorg. We willen die in Vlaamse handen geven. Dit akkoord is – en ik citeer wat bij het begin van de Costa is gezegd – de definitieve oplossing voor de communautaire spanningen in het land. De huidige problemen zijn natuurlijk een spetterend bewijs van het einde van die communautaire spanning. De minister-president van Vlaanderen sprak gisteren nog over nieuwe stappen in de staatshervorming tijdens deze legislatuur. Hij verwijst daarbij naar de overheveling van de kinderbijslagen en van de gezondheidszorgen. Geen mens die hem gelooft na de verklaringen van vice-premier Michel dat men na de Lambermont-akkoorden heel lang van communautaire onderhandelingen verlost zal zijn. Er ontbreekt alleen een verklaring van de heer De Gucht om er volledig zeker van te zijn dat er niets van terecht komt. Waar zijn de Vlaamse doorbraken?

Waar zijn de Vlaamse doorbraken? Ik zei het daarnet al, cijfers in de hand, dat ik geen trendbreuken zie. De verdeling overeenkomstig het aantal leerlingen is eerst gewijzigd in het Franstalige voordeel. Daarna wordt er geleidelijk een correctie toegepast voor de aanvulling van de middelen, maar de basisdotatie blijft berekend op basis van het aantal leerlingen. De Vlamingen in de vorige regering hebben gewacht op het einde van de tienjarige overgangperiode met als doel die aangelegenheid te regelen in het kader van een algemeen akkoord over de staatshervorming. We zijn daar zo goed in geslaagd dat in de zes jaar dat ik deel uitmaakte van de federale regering, over dat probleem slechts twee minuten in de federale regering is gesproken. Intussen vormden we wel heel het land om tot een federale staat. De verantwoordelijkheid voor de middelenvoorziening voor het Vlaams onderwijs is in eerste instantie een verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering. Ze heeft helaas de verkeerde keuze gemaakt in haar begroting.

Een ander probleem is de verdeling van de

landbouwgelden. Dat zou een foto worden van de bestaande toestand, zoals beloofd bij het eerste Lambermont-akkoord. De landbouwers in Vlaanderen dreigen echter nog verder in de verdrukking te geraken. De vitale beslissingen in de Europese Unie worden genomen door regionale ministers. Als er geen consensus is, onthoudt het land zich. Zo wordt een klein land nog kleiner. Dat is geen werkzaam federalisme. In ieder geval is het er een waarbij 70 procent van de boeren gegijzeld kan worden. Er moet bij onenigheid een instantie zijn die de knoop doorhakt. Dat dicteert het gezond verstand zelf.

In Brussel is er geen enkele doorbraak voor de Vlamingen. De reden precies waarom de overheveling van de organieke wetgeving niet doorging, was dat er geen uitzicht was op een gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de schepencolleges. Dat kan niet meer worden geregeld na de overheveling. De Franstalige meerderheid in Brussel zou daar nooit mee instemmen. Die eis moet dus worden verkregen vóór de overheveling en kan alleen afgedwongen worden in een ruime staatshervorming en niet in een afzonderlijke onderhandeling. Daarom hebben we hiermee gewacht. Ondanks het globaal kader en de geldhonger van de Franstaligen als koevoet is er niets gebeurd. Als hefboom – zo wordt nu gezegd – moeten de Vlaamse ministers in de Brusselse regering het Hoofdstedelijke Gewest platleggen om die eis hard te maken. We hebben natuurlijk het lichtend voorbeeld van de VLD-VU die het verdrag van Amsterdam bijna niet goedkeurde in de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in Brussel. Herinner u dat zij Brussel budgettair plat wilden leggen en de bevolking gijzelden wegens het taalhofelijkheidsakkoord, dat ze nu overigens toepassen. We denken er niet aan die chantagetechniek nu te gebruiken. Terwijl men in ons land de communautaire vrede predikt, staat men nu voor de verwezenlijking van Vlaamse eisen een communautaire oorlog voor. Il faut le faire.

De Brusselse Costa zal men nieuw leven inblazen om de orthodoxe VU'ers te paaen, maar meer Vlamingen in de Hoofdstedelijke Raad verandert niets aan de meerderheden in de Hoofdstedelijke Raad. Het gaat niet om een structurele machtsverdeling. In Brussel ligt de echte macht bij de gemeenten en de Vlamingen daar vragen een echte machtsdeelname. Die kans was bijna voorbij, maar aangezien er geen akkoord is, is er weer hoop.

Wat de randgemeenten betreft, ik ben zelf

afkomstig uit een randgemeente. Welnu, reeds bij vroegere staatshervormingen hebben we de uitoefening van het toezicht toegekend aan de Vlaamse regering. We hebben de tweetalige provincie Brabant afgeschaft en een nieuwe, eentalige gemaakt, Vlaams-Brabant, waaraan het provinciaal toezicht werd toegekend. Bovendien stelden we proportionele colleges in, waardoor Vlamingen aan het bestuur kunnen deelnemen, zelfs waar ze een minderheid zijn. Door de arresten van de Raad van State zijn we erin geslaagd dat er Nederlands gesproken wordt in de gemeenteraden en de colleges. De faciliteitengemeenten liggen sinds vele jaren op Vlaams grondgebied en de Vlaamse decreten zijn erop van toepassing. Nu zal de organisatie van het toezicht – het toezicht zelf is dat allang – worden overgeheveld. De Vlamingen in de regeringsmeerderheid beloofden dat ze daarvan geen misbruik zullen maken, kortom dat ze de zaak zullen laten zoals ze is. Alleen kon de meest uitgeslapen Franstalige onderhandelaar, waarschijnlijk de heer Moureaux, verkrijgen dat, als in Vlaanderen de burgmeesters rechtstreeks worden verkozen, dat ook in de faciliteitengemeenten moet gebeuren, waarna het onweerlegbaar vermoeden van taalkennis speelt.

Een Nederlandsonkundige kan dan burgemeester worden van een Vlaamse gemeente. Zo gaan wij terug naar af, naar de periode van voor Happart. Een andere bedreiging doemt op. Als een burgemeester een tuchtstraf oploopt, omdat hij bijvoorbeeld een omzendbrief van de Vlaamse regering niet zou uitvoeren, dan kan hij een tweetalige rechtsinstantie inschakelen, met de gekende gevolgen van dien.

Collega's, ik tracht het Vlaams belang te zien van de zogenaamde Lambermont-akkoorden, maar ik zie het niet. Wat ik wel zie is het financieel belang van de Franstaligen. Hang het hypocriete verhaal niet op van de nieuwe communautaire cultuur, waarbij dit element geen enkele rol zou mogen spelen! De hervorming van 1993 kwam tot stand omdat de Franstaligen de volledige overheveling vroegen van het kijk- en luistergeld. Elkeen mag de hefbomen gebruiken die hij nuttig acht en zijn doeleinden nastreven, daar is geen enkele oneer aan. Dat heeft ons vroeger niet belet om de Belgische Staat, in onderling akkoord met de Franstaligen, in federale zin grondig te hervormen.

Die uitzonderlijke onderhandelingspositie werd in het akkoord Lambermont verkwanseld. In het verleden heeft men ook heronderhandeld, na het mislukken van akkoorden die als een eindpunt werden aanzien en waaraan geen letter kon

worden gewijzigd of die niet konden worden verbeterd. Dat gebeurde na de val van Egmont en iets later nog, in het voorjaar van 1980, nadat zes CVP-senatoren de bijzondere meerderheid niet leverden.

Daarna kwamen de wetten van 1980 tot stand en deze waren van een totaal ander allooi dan de Egmont-Stuyvenberg-akkoorden. Het akkoord Egmont-Stuyvenberg was niet het eindpunt, want ook toen werd heronderhandeld, hoewel dat eerder onmogelijk scheen.

In juli 1992 mislukte de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, maar twee maanden later werd het Sint-Michiels-akkoord beklonken, waarover zoveel eenstemmigheid bestond in het Vlaamse land.

Er bestaat een Vlaams programma dat tijdens de vorige legislatuur in het Vlaams Parlement werd goedgekeurd. In die periode moest de CVP de VLD zelfs afremmen inzake haar voorstellen over fiscale autonomie. Het kon voor de VLD maar niet ver genoeg gaan. In het vooruitzicht van de verkiezingen, selecteerden wij uit dit Vlaams programma vijf prioritaire punten. Wij hebben zelfs niet het volledige programma overgenomen, maar slechts vijf punten ervan. Wij gaan niet verder dan wat wij voor de verkiezingen hebben vooropgesteld. Wij trappen niet in de val van het opbod, waarin anderen, die vroeger in de oppositie zaten, zo dikwijls zijn ingetuimd. Van dat vijfpuntenprogramma werd nauwelijks iets uitgevoerd en de bevoegdheden van bijvoorbeeld de gezondheidszorg werden zeker niet uitgebreid.

Het Lambermont-akkoord kwam tot stand, omdat het zuiden van het land in geldnood leeft en omdat men de Volksunie nu eenmaal nodig had voor het leveren van de bijzondere meerderheid op federaal vlak en de gewone meerderheid in Vlaanderen, "niet alleen voor deze legislatuur, maar ook voor de volgende legislaturen", getuige de pochende uitspraken van een Vlaamse minister, weliswaar afgelegd voor de feiten van enkele dagen geleden. Men heeft gestreefd naar een programma dat hen net binnen boord moest houden. Het heeft niet mogen zijn.

In 1988 en 1992 hadden wij meer succes en werkte de Volksunie mee aan de vestiging van het federalisme, zonder de spasmen van vandaag. Dat is het verschil. Het akkoord Lambermont was niet ingegeven door "un grand dessein", maar door tactische en financiële bekommernissen. De Franstaligen worden voor vele jaren van middelen voorzien, zonder dat een verdere verdieping van

ons federaal stelsel tot stand zal komen. Als de tafel wordt geruimd en het bord wordt geveegd, is de CVP bereid om met andere Vlaamse partijen in de Costa mee te werken aan een verdere en substantiële uitbouw van het federalisme in ons land.

01.02 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, mijn vraag gaat over de regionalisering van de gemeentewet, zonder voorafgaandelijke waarborgen op gemeentelijk vlak voor de Vlamingen in Brussel. De overheveling van de gemeentewet naar de gewesten is een belangrijke en ingrijpende stap. De CVP is er reeds lang een overtuigd voorstander van. Wij zijn er ook niet principieel tegen dat die overheveling ook in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gebeurt, maar dan wel op een correcte manier.

Niet alleen wij, maar ook alle andere Vlaamse partijen in Brussel en in het Vlaams Parlement hebben steeds geëist dat voorafgaandelijk aan de overdracht van de gemeentewet naar de gewesten een aantal waarborgen voor de minimumvertegenwoordiging van de Brusselse Vlamingen in de lokale besturen bij wet zouden worden vastgelegd. Ook wijzigingen aan de gemeentewet in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad zouden moeten gebeuren met een gekwalificeerde meerderheid in elke taalgroep.

Ik herhaal dat men vroeg om deze waarborgen door middel van een federale wet aan de overheveling te laten voorafgaan. Die eisen waren en zijn gerechtvaardigd omdat Brussel een tweetalige hoofdstad is, waar de gemeenschappen in harmonie met elkaar moeten leven en in harmonie moeten besturen. Wij vragen deze waarborgen niet alleen om de Brusselse Vlamingen ter wille te zijn, maar ook omdat het niet invoeren ervan een stap achteruit zou betekenen voor alle Vlamingen in hun hoofdstad. Tevens wordt zonder deze waarborgen de tweetaligheid van Brussel - de hoofdstad van het federale België, waarin de Vlamingen de grootste gemeenschap vormen - bedreigd.

Het Lambermont-akkoord regionaliseert de gemeentewet, maar bevat geen enkele waarborg voor de Brusselse Vlamingen. De Vlaamse onderhandelaars van de meerderheid zijn zwaar tekortgeschoten. Waarom? Ik citeer de woorden die Bert Anciaux gisteren in het Vlaams Parlement uitsprak: "...omdat wij geen bijkomende waarborgen in de rand wilden toestaan". Ik citeer ook de heer de Donnée, die ik vanochtend op de RTBF hoorde: "Tout est lié". Hij had het zowel

over de rand als over Brussel zelf.

Ik merk terloops op dat de Franstaligen in de rand wel bijkomende garanties hebben gekregen, onder meer via het bijzonder toezichtstelsel, waarover Herman Van Rompuy het reeds heeft gehad. In de rand kunnen de gemeentegrenzen niet worden gewijzigd, omdat het daar het een federale materie blijft; in Brussel kan het wel omdat daar de beslissing naar het gewest overgaat. Ik heb ook een artikel uit *Le Soir* meegebracht waarin het volgende staat: "Le PS est ravi", en verder: "Les socialistes se réjouissent que de nouvelles garanties soient accordées aux francophones de la périphérie sans les préciser". Men moet mij eens uitleggen wat de Franstalige Socialisten precies zo gelukkig maakt.

De koppeling van de Brusselse Vlamingen in Brussel en de Franstaligen in de rand is in het verleden nooit gemaakt. Zodra men op de hoogte was van de Brusselwet, zijn de Brusselse Vlamingen hun standpunt aan het voorbereiden, wordt er onderhandeld en dit zal met één veeg van de kaart worden geveegd. Mijnheer de eerste minister, ik beweer niet dat u die koppeling hebt gemaakt, maar u hebt ze in ieder geval niet verhinderd. U hebt toegestaan dat anderen deze koppelingen hebben gemaakt. U had dit moeten verhinderen. Nu zegt u dat de Vlamingen in Brussel het zelf maar moeten oplossen. U knipt de draad die Vlaanderen met Brussel verbindt, door.

Brussel heeft onmiskenbaar troeven voor Vlaanderen, voor het federale België en voor Europa. Die troeven zijn er echter enkel als Brussel zijn hoofdstedelijke functie kan vervullen. U geeft Brussel echter op en levert het over aan de Franstalige partijen die zowel in het gewest als in de gemeenten het mooie weer maken. Wij moeten het zelf maar oplossen. Chabert moet maar dreigen en de instellingen blokkeren. Ik heb u reeds gezegd dat u zo het conflictmodel installeert in Brussel. Dit is onbegrijpelijke taal voor een eerste minister die het voortdurend heeft over het nieuwe communautaire klimaat en de communautaire verstandhouding. Het is ook onverantwoordelijk omdat het van de Brusselsaars gijzelaars maakt.

Om u te hulp te snellen zal minister-president de Donnée de Brusselse Costa bijeenroepen, zoals hij deze morgen heeft gezegd: "rustig, niet overhaast". Ik wil u eraan herinneren dat de Brusselse Costa gebonden is aan het Brusselse regeerakkoord. De Brusselse Costa moet het Brussels regeerakkoord uitvoeren, namelijk het regeerakkoord dat voorziet in een gewaarborgde

vertegenwoordiging van de Vlamingen in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. In ruil komt er dan een gedeeltelijke herfinanciering van de Franse gemeenschapscommissie. Er wordt 1 miljard frank verdeeld volgens de verdeelsleutel 80/20 waarbij 800 miljoen frank naar de Franse gemeenschapscommissie gaat. Dat is de Brusselse Costa en de uitvoering van het Brussels regeerakkoord. De prijs die de Brusselse Vlamingen betalen voor een gegarandeerde aanwezigheid op het niveau van het Brussels gewest is 800 miljoen frank voor de Franse gemeenschapscommissie.

De waarborgen die gevraagd worden voor de Brusselse Vlamingen op gemeentelijk vlak bij het regionaliseren van de gemeentewet is iets totaal anders. Participatie aan het gemeentebestuur moet medebestuur mogelijk maken van de Brusselse Vlaming op gemeentelijk vlak. Waarom is dit belangrijk? De gemeentewet omvat veel belangrijke bevoegdheden voor zaken die het dagelijks leven van alle Brusselaars beïnvloeden. Het gaat om veel geld, in de gemeenten zelfs om meer geld dan in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Het gaat niet alleen om de gemeentewet maar ook om de gemeentekieswet. Men kan morgen in Brussel met een tweederde meerderheid nieuwe kiesbaarheidvoorwaarden opleggen en men kan de gemeentekieswet wijzigen. Bijgevolg kan men realiseren dat de Brusselse Vlamingen nog minder inspraak krijgen dan nu reeds het geval is.

Mijnheer de eerste minister, u probeert nu de Brusselse Vlamingen te paaien met een vertegenwoordiging op gewestelijk niveau. Welnu, dit is onaanvaardbaar. De vertegenwoordiging van de Brusselse Vlamingen in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad gebruikt u nu als lokaas of alibi. U hanteert daarbij een opzettelijke spraakverwarring als u het telkens hebt over de waarborgen voor de Brusselse Vlamingen, zonder te zeggen dat het niet gaat om de waarborgen op gemeentelijk vlak.

Mogelijks staat men nu voor nieuwe onderhandelingen. Mijn vraag is of u bereid bent om over de situatie van de Brusselse Vlamingen in de gemeenten nieuwe onderhandelingen aan te vatten.

01.03 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, wij zijn hier vanavond vooral samengekomen om even na te gaan wat er overblijft van uw hoogmoed van 17 oktober en van uw hoogmoed van de afgelopen twee weken in

verband met het communautaire luik van uw regering. U heeft dit communautaire luik nodig omdat de Franstaligen geld nodig hebben en omdat u uw Vlaamse kompaan, Patrick Dewael, heeft toegezegd al het nodige te zullen doen om de Volksunie tevreden te houden. Om die reden is er een soort communautair akkoord tot stand gekomen.

Ik lees dat u de huidige impasse zult oplossen door een beetje te frutselen in de Brusselse Costa. U gaat wat exegetisch rommelen aan uw akkoord in verband met ontwikkelingssamenwerking. Voor het overige stelt u al uw hoop op het advies van de Raad van State. Via perslekken vernemen wij dat dit zowat de oplossingen zijn die u verwacht. Ik kan dit echter moeilijk aannemen want u bent, ondanks alles, toch een verstandig man en u bent – hopelijk – niet helemaal verblind door de hoogmoed. Alhoewel u in de afgelopen maanden daardoor wel van de wijs bent gebracht.

Het Vlaams-nationalisme ken ik vrij goed. In hoofde van de Volksunie heeft dat niet veel nodig. Het schaamlapje mag erg klein zijn op twee voorwaarden. Ten eerste, ze moeten in de strakke hand van Hugo Schiltz zitten. Het is geen toeval dat hij vandaag in de krant onthult dat hij de afgelopen dagen in de richting van Bourgeois helemaal uit de bocht is gegaan. Hij roept dat het een schoft, een bandiet en een sluipmoordenaar is. Als Schiltz uit zijn rol valt dan heeft u het niet meer in de hand, daar mag u zeker van zijn.

Ten tweede, u had het in de hand kunnen hebben als u niet al te veel zou hebben gerekend op Bert Anciaux. Als Vlaams-nationalist mag ik wel zeggen dat dit een misrekening van u is geweest. U dacht door nu en dan eens met Bert Anciaux te gaan eten de zaken op het spoor te kunnen houden. Nu blijkt dat dit niet is gelukt. Hoe klein u dat schaamlapje heeft gemaakt, is nu gebleken doordat Bert Anciaux het niet meer in de hand had en het Vlaams-nationalisme van mening was dat de grens was overschreden.

Mijnheer de eerste minister, eigenlijk is dat uw eigen schuld want u had beter moeten weten. U zit op dezelfde golflengte als een Anciaux die het presteert om, vooraleer zijn eigen partij te raadplegen, naar het overlegcomité te komen waar hij mocht zeggen dat alles in orde is. Gisteren heeft hij in het Vlaams Parlement met vuur het Lambermont-akkoord verdedigd terwijl hij daarvoor absoluut geen mandaat meer heeft.

De schoft, de bandiet, de sluipmoordenaar die

Geert Bourgeois is, is in elk geval een Vlaams-nationalist die - zelfs met Schiltz in de buurt - de krijtlijnen heeft getrokken voor het Vlaams-nationalisme. Mijn partij is opgericht om Hugo Schiltz een peer te stoven. We hebben hem ook een peer gestoofd want we hebben zijn partij gediminueerd. Pas vanochtend toen ik zag dat hij zo grof uit de bocht ging tegen Geert Bourgeois kon ik met tevredenheid terugzien op de afgelopen 20 jaar van het bestaan van mijn partij. We hebben van het Egmontpact tot nu moeten wachten vooraleer hij in zijn eigen kringen iemand heeft gevonden die hem heeft duidelijk gemaakt waar de grens ligt.

Mijnheer de eerste minister, voor de Vlaams-nationalisten ligt de grens bij de vaststelling dat dit geen fiscale autonomie is. U zult de argumenten wel kennen. U versterkt het bestaande dotatieve systeem nog, alleen al omdat de Franstaligen geld nodig hebben. Het bestaande systeem van de BTW-ontvangsten en de driedigheid van de gewestelijke structuur worden nog versterkt. Dit zijn zaken waar het Vlaams-nationalisme uiteraard zeer gevoelig voor is.

Het restant van wat een gemeenschapsbelasting had kunnen zijn, het kijk- en luistergeld, wordt overgeleverd aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en in de gapende kuil van de Donnéea en konsoorten gestort. Ook de Brusselse Vlamingen worden overgeleverd aan de gapende muil van de Donnéea en konsoorten. Dit zijn zaken waarvan u het psychologische effect sterk hebt onderschat. Dat u voor de landbouw en voor de buitenlandse handel daarentegen plots wel percentages van de personenbelasting kunt vrijmaken is schandalig. De symboliek hiervan is zo intens dat de Vlaams-nationalisten uiteindelijk wakker worden, zelfs al werden zij door de aanwezigheid van Hugo Schiltz op hun vergadering beneveld.

Niemand minder dan uw medetoponderhandelaar, Patrik Vankrunkelsven heeft op 30 mei 1999 - toen zelfs de VLD nog Vlaamsgezind was - aan zijn eigen partijcongres gezegd dat de resoluties van het Vlaams Parlement, die meer zelfbestuur vroegen, voor de Volksunie het minimumplan vormden dat mogelijk was en dat dus ook moest worden gerealiseerd. Ik citeer: "Wij stappen niet in een regering, federaal noch regionaal, met partijen die op het federale vlak voorbijgaan aan deze resoluties van het eigen, Vlaams Parlement. De realisatie ervan moet worden vastgelegd in een federaal regeerakkoord". Dus zeker niet in een Brusselse Costa.

Met andere woorden, mijnheer de eerste minister,

u hoeft niet verwonderd te zijn dat u last krijgt met het Volksuniecongres nadat uw toponderhandelaar het bovenstaande als minimumprogramma kwam aanbieden aan zijn congres, en nadat hij de resoluties van het Vlaams Parlement er met de hakken over de sloot doorkreeg. U moet niet verbaasd zijn dat dit gebeurde nadat deze resoluties waren goedgekeurd door een toen nog Vlaamsgezinde VLD, door de CVP, en zelfs door de SP. Men is zelfs zo diep afgedaald dat we nog resoluties konden vinden die uiteindelijk zelfs door Agalev werden goedgekeurd. U hoeft dus niet verbaasd te zijn wanneer zelfs wat door de heer Vankrunkelsven werd voorgesteld als het absolute minimum niet wordt gehaald. Als uw resultaat inderdaad zo pover is, dan krijgt u uiteraard last met het Volksuniecongres. En als u er al niet persoonlijk last mee krijgt, mijnheer de eerste minister, dan toch tenminste Bert Anciaux en Patrik Vankrunkelsven.

Dit was een uniek moment, misschien wel het laatste moment, waarbij de Franstaligen op de knieën zaten. U zult zich nog wel de periode herinneren van vlak voor de verkiezingen van 13 juni 1999. U was toen met de laatste veertien dagen van de dioxinecrisis bezig. Wij waren bezig met veiligheid en met de vreemdelingenpolitiek. Vlaanderen was met de maatschappelijke problemen bezig. Daar gingen de verkiezingscampagnes dus over. Aan Franstalige zijde hoorde men toen in kranten, debatten en dergelijke, maar één ding, namelijk dat de resoluties van het Vlaams Parlement er werden afgekeurd. Men wilde geen regionalisering van wat dan ook. Niet van de sociale zekerheid, niet van wat dan ook. Dat was aan Franstalige zijde het enige verkiezingsthema. Het was bovendien een thema waar zij het allemaal over eens waren.

Mijnheer de eerste minister, u hebt nu het unieke moment verkwanseld waarop de Franstaligen geld nodig hadden en iets in ruil wilden geven. U hebt het verkwanseld, en alle partijen die met u het Lambermont-akkoord hebben afgesloten. De mogelijkheid om via het Lambermont-akkoord zelfs maar een schijn van een communautair akkoord af te sluiten, hebt u niet te danken aan de betere communautaire sfeer of de sfeer tussen de gemeenschappen die zou zijn verbeterd. U hebt die mogelijkheid alleen te danken aan de uitgestoken en opgehouden hand van de Franstaligen. Deze hand werd door u onmiddellijk gevuld via de leugens en het bedrog van het St.-Eloois-akkoord. Nu moet hun uitgestoken hand verder gevuld worden. Als tegenprestatie moet u bij de Volksunie de schijn ophouden van een

staats hervorming.

Wij hebben dit moment zien voorbijgaan. De Vlaams-nationalisten hebben dit moment zien voorbijgaan. Alle Vlaamsgezinden, ook VLD-ers overigens, hebben dit moment zien voorbijgaan. Zij hebben gezien hoe hun eerste minister zich vastklampt aan zijn zetel en hoe niemand in staat is hem van zijn hoogmoed af te helpen, tenzij dan misschien de bescheiden Vlaams-nationalistische partijraad van de Volksunie.

Mijnheer de minister, gaat u vandaag antwoorden, zoals Patrick Dewael het heeft gedaan, dat alles in orde komt, dat u aan de Donnée zult vragen een avondje vrij te houden voor zijn Brusselse Costa waardoor u een Vlaamse eis opgeeft dat de garanties voor de Vlamingen niet op het Brusselse niveau maar op het federale niveau moeten worden geregeld? Gaat u zich in uw hoogmoed vergenoegen met de hoop dat de Raad van State wijsheid zal brengen en dat een exegese van uw eigen – nog niet eens geformuleerde – akkoord over Ontwikkelingssamenwerking raad en wijsheid zal brengen. Of gaat u erkennen dat er geen communautair akkoord is, dat u daar niet toe in staat bent geweest, dat uw pogingen om het met Bert Anciaux alleen te regelen totaal mislukt zijn en gaat u proberen het over te doen? Gaat u terugspoelen en opnieuw beginnen?

01.04 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, ik wens mij - net als mevrouw Cref - te beperken tot één specifiek onderdeel van het Lambermont-akkoord, namelijk de situatie van de Brusselse Vlamingen. Gezien de omstandigheden en de verklaringen van uw goede vriend Karel De Gucht en uw goede vriend Denys van het Vlaams Parlement, ben ik als Vlaams-Brabander verplicht enkele vragen te stellen over de situatie in de Vlaamse gordel rond Brussel.

Ik ben bijzonder verheugd om twee zaken. Ten eerste, eindelijk is het de eerste minister zelf die hier komt antwoorden over de problematiek van de Brusselse Vlamingen. Het is al de vierde keer dat ik interpelleer in verband met de positie van de Vlamingen in Brussel en iedere keer bent u erin geslaagd, mijnheer de eerste minister, om dit op uw secondanten af te schuiven. Nochtans hebt u zichzelf behoorlijk geëngageerd in dit dossier. Ik citeer wat u op 16 juni, bij het begin van uw aantreden, hebt gezegd: "Mijnheer Laeremans, ik zie niet in waarover u zich druk maakt. Jarenlang heeft men hier gepraat over de vertegenwoordiging van de Brusselse Vlamingen. Men heeft nooit iets kunnen bereiken. Ik

constateer dat én in het Brusselse én in het nationale regeerakkoord eindelijk een doorbraak op dit vlak is bereikt. Wij, de democratische partijen - wat u daar ook mee moge bedoelen -, gaan nu de zaak oplossen". Dat is uw engagement bij het investituurdebat.

Ten tweede, verheug ik mij er over dat - mede door de dramatische ontwikkelingen in de Volksunie - de problematiek van Brussel centraal staat in dit debat. Het heeft lang geduurd en wij voelden ons in oktober roependen in de woestijn. Het verzet werd in de media doodgezwegen en het feit dat u - via de families Van Thillo en Leysen - belangrijke krantengroepen stevig in uw greep heeft zal daar zeker niet vreemd aan zijn. Vandaag kan zelfs een krant als De Standaard er niet omheen en lezen we dat Vlaanderen Brussel aan het loslaten is.

Mon Vanderosteyne schrijft vandaag in het Nieuwsblad het volgende: "Gewaarborgde rechten voor de Vlaamse minderheid in Brussel vormen het historisch compromis voor de oververtegenwoordiging van de Franstalige minderheid in de Belgische regering. Als een akkoord over Brussel uitblijft vervallen zijn aanspraken als hoofdstad en verdwijnt de wil om samen te blijven in een Belgisch staatsverband". Dit zijn toch geen lichte bewoordingen.

Vandaag, met uw Lambermont-akkoord, gebeurt in ieder geval diametraal het tegenovergestelde. Ten eerste, wordt Brussel meer dan ooit versterkt als een derde Gewest, een supergewest, waardoor de meerderheidspositie in heel Vlaanderen in het gedrang komt. Ten tweede, komen er geen garanties voor de Vlamingen in Brussel. Iedereen weet namelijk dat de bestaande garanties – die nu gebetonneerd worden – niets te betekenen hebben. Zij houden bijvoorbeeld in dat de Vlamingen kunnen – maar zeker niet moeten – zorgen voor een schepen. Zo komt het dat in zeven Brusselse gemeenten geen Vlaamse schepen zetelt. Ten derde, krijgt Brussel nu ook de mogelijkheid om het algemeen vreemdelingenstemrecht in te voeren, zodat de Vlamingen helemaal gemarginaliseerd zullen worden. Ten vierde, - en dat is het ergste - wordt het definitief onmogelijk gemaakt dat er ooit nog garanties komen voor de Brusselse Vlamingen, dat er ooit nog een gewaarborgde vertegenwoordiging voor de Vlamingen komt. Het is immers niet langer deze federale Kamer, maar wel de Brusselaars zelf die hierover zullen beslissen. Zoals iedereen weet bestaan die Brusselse politici voor 85% uit Franstaligen. Dit laatste is het meest nefaste, meest schandelijke

aan dit Lambermont-akkoord. Vandaag worden Brusselse instellingen nog mee bepaald door de Vlaamse meerderheid in dit land. In de toekomst heeft die Vlaamse meerderheid daar niets meer over te zeggen. Integendeel, de overdonderende Franstalige meerderheid zal over alles beslissen.

Dit betekent dat wij in de toekomst over onze eigen hoofdstad niets meer te zeggen hebben. U levert met uw Lambermont-akkoord onze eigen hoofdstad en de Brusselse Vlamingen voor altijd uit aan de Franstalige politici.

Mijnheer de eerste minister, geen enkel volk dat zich respecteert geeft zijn eigen hoofdstad weg. Niet alleen het Vlaams Blok zegt dit, maar ook tal van Vlaamse prominenten van allerlei strekking. Ik noem maar een recente tribune uit de Financieel-Economische Tijd waarin prominenten van alle gezindheden uitdrukkelijk stellen dat het Brussels Gewest zeker niet bevoegd mag worden voor de gemeentewet. Ik citeer waarom: "De bestuurlijke inrichting van Brussel, de taakverdeling tussen het lokale en het bovenlokale niveau, de verankering van de Vlaamse Gemeenschap op alle niveaus van de hoofdstedelijke beleidsvoering zijn stuk voor stuk thema's die voor Vlaanderen van levensbelang zijn". Dat zeggen prominenten als Geert Vanistendael, professor Van Hemelryck, rectoren van universiteiten, mensen van de vakbond, mensen als Ludo Abicht uit de culturele sector, een hele pleiade van mensen die daarin aan het woord komen. Zij pleiten uitdrukkelijk en terecht voor het federaal houden van de gemeentelijke bevoegdheden inzake Brussel, inzake de hoofdstad. Deze mensen verwijzen bovendien naar een heel opvallend document van 29 november 2000. Het is een smeekbede van de Vlaamse parlementsleden van Brussel – niet zo maar de Vlaams Blok-parlementsleden, maar mensen uit de meerderheid in Brussel, dus van de CVP, de SP, Agalev en zelfs de VU met de heer Gatz als ondertekenaar toen nog – die vaststellen dat zij zelf absoluut niet in staat zijn deze waarborg te verwezenlijken binnen de Brusselse structuren. Zij smeken dat de federale regering – u dus – en zeker niet de mini-Costa het probleem van de gewaarborgde vertegenwoordiging op gemeentelijk niveau zou aanpakken.

Mijnheer de eerste minister, wanneer u in uw antwoord opnieuw zou verwijzen naar de mini-Costa, dan weet u dat u regelrecht ingaat tegen uw eigen mensen, tegen uw partijgenoten in Brussel en dat het bovendien absoluut onmogelijk is om van dit Brussels overleg iets te verwachten. Het is dus aan u om voor de Brusselse Vlamingen iets te doen op federaal niveau, zoals u overigens

had beloofd bij de regeringsverklaring. Het zou bijzonder immoreel en laf zijn de Brusselaars te laten stikken door te zeggen dat zij het zelf maar moeten oplossen: zij kunnen dat niet en u weet dat heel goed.

Mijnheer de eerste minister, wat zult u doen opdat de Vlaamse Gemeenschap in de toekomst in haar eigen hoofdstad gerespecteerd zou worden op alle niveaus, dus ook op het gemeentelijke niveau, en bij het beleid zou worden betrokken? Met andere woorden, hoe reageert u op de smeekbede van alle Brusselse Vlaamse parlementsleden aan uw adres en dat van de federale regering om op dit niveau naar een oplossing te zoeken?

Bestaat inderdaad de mogelijkheid dat Brussel autonoom het algemeen vreemdelingenstemrecht zou kunnen invoeren?

Daarnaast heb ik nog enkele vragen over Vlaams-Brabant. Ik zou u eerst attent willen maken op het feit dat ook van daar uit protest kwam. Alle gemeenteraadsleden uit de zes faciliteitengemeenten, waaronder opnieuw heel wat mensen van de VLD, hebben zich afgezet tegen het Lambermont-akkoord. Zij zijn er niet over te spreken. Zij vrezen onder andere dat de splitsing van het kiesarrondissement er nooit meer van zal komen, dat de splitsing van het gerechtelijke arrondissement er nooit zal komen, en in verband met de voogdij over de faciliteitengemeenten spreken zij over een lege doos. Zij hebben bovendien argwaan dat er geheime afspraken zouden zijn gemaakt. Ondertussen zult u ook hebben vernomen dat de korte opflakking van oprechtheid bij Karel De Gucht tijdens De Zevende Dag inzake de zogenaamde pesterij-omzendbrief van Leo Peeters op het VU-beraad mee de doorslag heeft gegeven inzake uw Lambermont-akkoord. Hierdoor is immers duidelijk geworden dat er wel degelijk geheime afspraken zijn.

Mijnheer de eerste minister, kunt u verduidelijking geven over de afspraken die werden gemaakt in verband met de rondzendbrief van Leo Peeters? Hoe apprecieert u de uitlatingen van Karel De Gucht en van uw partijgenoot Denys in het Vlaams Parlement? Wat staat er in het Lambermont-akkoord? Wij hebben nog altijd geen teksten, ongelooflijk maar waar. Wij interpellieren hier louter op basis van uitspraken en kranteninterviews. Onbegrijpelijk maar waar, wij hebben nog altijd geen teksten gezien. Wat staat er in het Lambermont-akkoord over de bevoegdheden van de Raad van State en van de tweetalige kamers? Blijkbaar wordt dit de

zoveelste uitbreiding van de faciliteiten, de zoveelste bijkomende garantie voor de Franstaligen in Vlaanderen.

01.05 Eerste minister **Guy Verhofstadt**: Mijnheer de voorzitter, het lijkt mij aangewezen dit debat eerst te situeren in het geheel van de beslissingen die de voorbije maanden in dit dossier werden genomen.

Er kwamen twee bijzondere wetten tot stand, meer bepaald een die de wet van 1988 inzake de financiering fundamenteel wijzigt en een tweede die nieuwe bevoegdheden overhevelt. Dit is een exacte uitvoering van de bepalingen van het Lambermont-akkoord, hetgeen ik trouwens toelichtte in het Parlement en waarover overigens een discussie werd gevoerd in oktober jongstleden. Ik herinner mij deze discussie nog levendig. Ik zal niet beweren dat iedereen - en meer bepaald de oppositie - razend enthousiast was over dat akkoord, maar op een aantal kritische oppositiestemmen na werd het Lambermont-akkoord beschouwd als een belangrijke stap om problemen op te lossen die al jaren aanslepen en die in feite de federale uitbouw van ons land belemmeren.

Daarnet werd opgemerkt dat België een federale Staat werd zodra dit in de Grondwet werd ingeschreven. Het is evenwel niet voldoende dit in de Grondwet te stipuleren, opdat de instellingen op een federale wijze zouden functioneren. Daarvoor moet immers aan een aantal voorwaarden worden voldaan, zoals onder meer het vormen van homogene bevoegdheidspakketten; bepaalde bevoegdheden, bijvoorbeeld inzake Buitenlandse Handel of inzake Landbouw, zouden niet meer permanent mogen worden uitgeoefend door twee verschillende instanties, namelijk de federale overheid en de gewesten.

Zoals in elke federale Staat moeten de gewesten instaan voor de gemeentelijke en provinciale ordening, alsook voor de regeling van de desbetreffende kieswetgeving.

In een federale Staat worden niet meteen meer middelen toegekend, maar is er meer beheersautonomie over de overgehevelde middelen. Wat de transfers betreft spreekt men uiteraard over een - weliswaar beperkt - aantal miljarden, maar niet de omvang van de middelen is bepalend, wel de manier waarop zij kunnen worden aangewend. Zolang de gewestelijke belastingen niet zelf mogen worden bepaald, zolang het al dan niet toestaan van kortingen op

personenbelastingen niet mag worden beslist, of zolang de inkomsten niet evolueren naargelang de welvaart in de deelgebieden, wijst onderzoek uit dat men slechts kan spreken van ogenschijnlijk federalisme.

Een federale Staat houdt meer in dan louter en alleen duizend miljard bevoegdheden overhevelen. In een federale Staat wordt beheersautonomie inzake de inkomsten toegekend en worden een aantal essentiële bijkomende bevoegdheden overgeheveld. Dit alles viel tussen de plooiën van onze staatshervorming.

Mijnheer de voorzitter, het Lambermont-akkoord kreeg een algemene positieve appreciatie. Het werd beschouwd als een instrument om zeven, acht en zelfs negen jaar aanslepende problemen op te lossen. In dat verband denk ik aan stoeve procedureregels in verband met kortingen en afcantiemen die elke fiscale autonomie afremmen, aan het feit dat de gewestelijke belastingen niet worden overgeheveld naar de gewesten en de gemeenschappen, evenmin als het kijk- en luistergeld.

In feite werd reeds sedert 1993 beslist dat de gemeente- en provinciewetten zouden worden overgeheveld. Het Sint-Michielsakkoord voorzag immers in de oprichting van een werkgroep die binnen de kortste keren de overheveling zou organiseren.

Deze werkgroep werd nooit opgericht. Tijdens de onderhandelingen heb ik me dikwijls die werkgroep gevoeld. Wellicht had de heer Dehaene, op het ogenblik dat hij in het Sint-Michielsakkoord de oprichting van een werkgroep liet optekenen, niet deze samenstelling voor ogen. Wij zijn de werkgroep geworden waarvan sprake is in 1993. Wij hebben de belangrijke beslissing uitgevoerd die in 1993 was genomen maar waarvan gebleken is dat men politiek onmachtig was om ze te concretiseren.

Mijnheer de voorzitter, met het Lambermont-akkoord proberen we een aantal dossiers op te lossen - we zullen afwachten wanneer de bijzondere wetten in het Parlement worden goedgekeurd - die minstens 7 jaar hangende zijn en die ervoor zorgden dat onze federale staatsordening niet ten volle kon spelen.

We hebben twee bijzondere wetten uitgewerkt die het Lambermont-akkoord moeten uitvoeren. Het akkoord is, mijns inziens, een belangrijke stap in de goede richting niet zozeer inzake de omvang maar wel inzake de aanwending van de middelen.

In het verleden lag deze stap moeilijk. Dat men over deze punten 8 jaar heeft moeten discussiëren is daarvan een bewijs. Wij zorgden voor de doorbraak. De bijzondere wetten werden voor advies naar de Raad van State gezonden.

Mijnheer de voorzitter, ik wil ingaan op de kritiek van de interpellanten op de inhoud van het akkoord. Men stelt dat dit akkoord een belangrijke herfinanciering van de gemeenschappen bevat. Inderdaad, de gemeenschappen worden geherfinancierd. De voorbije maanden en jaren werd hierop niet alleen aangedrongen door de Franstalige Gemeenschap maar ook én in toenemende mate door verschillende leden van de Vlaamse regering. Ik stel vast de voorbije jaren de beide gemeenschappen vragende partij waren om over meer middelen te kunnen beschikken. De herfinanciering is een eerste punt van het akkoord. Ik kom niet terug op de verschillende bedragen.

Tweede belangrijk punt is dat de herfinanciering niet meer op dezelfde manier gebeurt. Vroeger gebeurde de financiering alleen op basis van de verdeelsleutel die op zijn beurt gebaseerd was op het aantal leerlingen. Dankzij een uitspraak van het Rekenhof hebben we een einde gesteld aan een dertien jaar durend conflict in ons land. Sinds de uitspraak van het Rekenhof werden terzake geen interpellaties meer gehouden. Ik verheug me dat iedereen zich neerlegt bij het standpunt van het Rekenhof. De financiering van de bijkomende middelen – niet het basisbedrag – en de groei waaraan deze middelen zullen gekoppeld zijn, zullen in de toekomst niet langer op basis van de oude verdeelsleutel gebeuren maar geleidelijk aan én tegen 2012 op basis van de personenbelasting. Dit principe is niet terug te vinden in de wet van 1988. Vlaanderen heeft hierop voortdurend kritiek gehad. Vlaanderen vond dat men inzake de bijkomende middelen rekening moest worden houden met de inkomsten van de personenbelasting. Dat gebeurt nu. Geleidelijk aan zal een steeds groter percentage van de middelen voor de gemeenschappen gebaseerd zijn op de personenbelasting. Ik herhaal dat dit in de wet van 1988 niet het geval was. Men kan beweren dat het niet snel genoeg gaat en dat het onvoldoende is. Ik wil deze kritieken aannemen. Feit is dat deze regeling een fundamentele breuk is met de financieringswet van 1988.

Toen was er niets vastgelegd. De verdeelsleutel was toen puur gebaseerd op het leerlingenaantal. Nu worden in de eerste plaats niet onaanzienlijke nominale middelen bijgegeven. Dat gebeurt trouwens op vraag van beide gemeenschappen.

In de tweede plaats wordt hieraan de groei gekoppeld, die steeds meer en meer zal toenemen. Het pakket van de verdeling van de middelen voor de gemeenschappen, op basis van de personenbelastingen, zal in de toekomst een steeds groter percentage van het geheel innemen. Ik beschouw dat als een heel belangrijke doorbraak met betrekking tot een slechte bepaling van de Financieringswet, die ik sinds 1988 trouwens altijd heb bestreden. Ik heb mij in 1988 nog gepermitteerd, mijnheer de voorzitter, om daarover een lange uiteenzetting te houden en toen reeds te pleiten voor meer financiële middelen op basis van de personenbelasting. Dat wordt nu gerealiseerd met betrekking tot de gemeenschappen.

Het derde element gaat over de fiscale autonomie, die tot nu toe zeer beperkt, zonet quasi onbestaande was. Wat hebben wij gedaan? Het Lambermont-akkoord wordt letterlijk uitgevoerd in de bijzondere wet. Er zijn geen nieuwe punten aan toegevoegd. Het gaat over de uitvoering van hetgeen ik op 17 oktober 2000 in het Parlement heb aangekondigd en reeds door de verschillende partijen uit de meerderheid enthousiast was goedgekeurd. We spreken over meer fiscale autonomie door alle gewestelijke belastingen en alle belastingen die in het verlengde ervan liggen, over te hevelen. Dat was tot nu toe niet het geval. In de toekomst gebeurt het wel. Het gaat dus over een hele reeks van belastingen die met de gewesten te maken hebben of die in het verlengde ervan liggen, waarvoor nu een volstrekte autonomie van de gewesten tot stand komt. Dat was niet het geval in 1988.

Hetzelfde is gebeurd met het kijk- en luistergeld, een zogenaamde gemeenschapsbelasting. In feite is dat natuurlijk niet het geval. Het is niet omdat het gaat over een televisiezender die bepaalde programma's uitzendt, dat het een gemeenschapsmaterie zou zijn. In feite spreken we over een belasting op het bezit van een televisietoestel. Dat is, met andere woorden, een gewestelijke materie. Wij hebben het kijk- en luistergeld, waar tot nu toe de gemeenschappen en gewesten geen zeggenschap over hadden, overgeheveld naar de gewesten. De gewesten kunnen zelf bepalen wat zij daarmee doen. Als ze het willen afschaffen, kunnen ze dat doen. Ik heb gezien dat deze optie in een aantal gewesten nogal wat aanhangers heeft. Willen zij het kijk- en luistergeld verhogen, dan kunnen zij dat doen. Wil men de grondslag ervan wijzigen, dan wijzigen ze de grondslag. Het is in ieder geval een enorme stap voorwaarts, waarbij alle regionale belastingen, inclusief het kijk- en luistergeld,

worden overgeheveld.

Naast de volledige overheveling van de regionale belastingen en het kijk- en luistergeld, waarover geen enkele autonomie bestond in 1988, doen wij hetzelfde met de personenbelasting. Men kan kortingen, vermeerderingen en verminderingen op de personenbelasting toepassen. Wij hebben daarvoor een aantal marges bepaald: min 3,25% of plus 3,25% vanaf 1 januari 2001. Dat is in totaal 6,5%. Vanaf 1 januari 2004 wordt de marge uitgebreid tot min 6,75% en plus 6,75%. Daarbij hebben wij alle zeer stringente regels die tot nu toe bestonden om zoiets te kunnen doen – er moest een koninklijk besluit worden genomen en een heleboel consultaties moesten geschieden – afgeschaft. Er is nu een totale autonomie voor de gewesten om deze verminderingen of vermeerderingen toe te staan binnen de grenzen die ik daarjuist heb aangegeven. Het enige wat gebeurt, is een consultatie van het Rekenhof, dat controleert of men binnen de marge blijft van 3,25% vanaf 2001, of 6,75% vanaf 2004. Verder blijven de gewone procedures, die wij altijd hebben gekend, van toepassing. Ik herhaal, alleen het Rekenhof wordt geconsulteerd. Ik denk dat zulks normaal is. Er moet toch iemand advies geven of men al dan niet binnen de norm blijft. Dat lijkt mij evident, zo niet krijgt men opnieuw de politieke discussies die we in het verleden al meer dan genoeg over dergelijke materies hebben gevoerd.

Er wordt dus een einde gesteld aan het ingewikkelde systeem dat in feite de volledige uitholling was van de mogelijkheid om afcentiemen of opcentiemen toe te kennen, vermits er een bevoegding van de federale overheid was. Die is er vanaf vandaag niet meer. Het Rekenhof adviseert en vervolgens zijn er de gewone procedures. Als de federale overheid, een gemeenschap of gewest zich benadeeld zou voelen, kan ze altijd de gewone procedures in werking stellen, deze van het Arbitragehof in het bijzonder.

Ik weet, mijnheer de voorzitter, dat de eerste wet – de financieringswet – nog niet het ideaal is. We komen aan iets meer dan 20% autonomie en zelfbeschikkingsrecht over de inkomsten. De Vlaamse en de Waalse regering hebben uitgerekend dat het zelfs om 25% gaat. Vroeger was het uiteraard veel minder. Sommige federale staten hebben waarschijnlijk 30% of 35% autonomie. Veel verder dan 40% gaat men niet. Men kan niet zeggen dat er honderden miljarden meer vrijkomen. Dan was ook niet de ambitie van het Lambermont-akkoord. Volgens mij is dat ook

niet het essentiële punt waarvoor wij op het vlak van de staatshervorming staan.

Er is wel een enorme inhoudelijke toename van de bevoegdheid die gegeven wordt aan de gewesten en de gemeenschappen. Die bevoegdheid bestond niet en heeft aanleiding gegeven tot heel wat resoluties niet alleen in het Vlaams Parlement, maar ook in het Waals Parlement. De regionalisten vroegen dat daar evenzeer. Mijnheer Van Cauwenberghe, de minister-president van de Waalse regering, is zeer actief geweest tijdens deze onderhandelingen. Allen vonden dat het een heel belangrijke, substantiële stap in de goede richting was. De autonomie over de inkomsten werd op een wezenlijke manier uitgebreid.

Die toekomstige middelen aan de gemeenschappen zullen op basis van de personenbelasting worden toegekend. Alle gewestbelastingen worden overgeheveld. Alle belastingen die in de lijn liggen van de gewestbelastingen worden overgeheveld. Het kijk- en luistergeld wordt overgeheveld. Er wordt eindelijk een autonomie op de personenbelasting gegeven die vrij groot is. Zeker vanaf 1 januari 2004 is dat zonder alle formaliteiten en beslommeringen die nu in de wet staan. Geleidelijk – sommigen zullen zeggen dat het beter kan – zullen we een instrumentarium krijgen in de schoot van gewesten en gemeenschappen dat vergelijkbaar is met wat in andere federale staten bestaat en dat perfect de vergelijking kan doorstaan. In de wet van 1988 was dat onvoldoende het geval. Het spijt me als dat overkomt als een kritiek naar sommigen die daar in het verleden voor geijverd hebben. In de wet van 1988 ging het dan wel over een grote massa, maar was er de zelfstandigheid niet om een aantal beslissingen te treffen. Men ontving de inkomsten, maar voor de rest had men niet de bevoegdheid er zeggingschap over te hebben. Dit betreft de financieringswet.

Ik kom tot de tweede wet, deze over de bevoegdheden. De belangrijkste is ongetwijfeld de overheveling van de gemeente- en de provinciewet. Ik kan ook daar aannemen dat men zegt dat het meer moest zijn en dat er zaken toegevoegd moesten worden. Wat daarin staat, zijn alle dossiers waar 7 of 8 jaar over gepraat is en waar uiteindelijk geen consensus over gevonden werd. Nu is dat wel het geval.

Ik wil met het eerste punt beginnen, met name landbouw. We maken meer dan 3 miljard frank over. In het Lambermont-akkoord stond dat dat zou gebeuren op basis van een foto. We hebben

die foto laten maken. Als u wilt, mijnheer de voorzitter, zal ik hem aan de leden laten zenden. Als u naar de middelen en het personeel keek, ging het om 55% voor Vlaanderen en 45% voor Wallonië. Dat stond op de foto die van het ministerie van Landbouw kwam. Veel Vlamingen dachten dat ze het wisten en gingen met de natte vinger te werk. De realiteit was een verhouding van 55% tegenover 45%. Dat stond op de foto.

Uiteindelijk hebben we in verband met landbouw gedaan wat moest gebeuren. Op alles wat wetenschappelijk onderzoek betreft, hebben we de sleutel van wetenschappelijk onderzoek toegepast. Die sleutel is trouwens nog onderhandeld door de vorige minister-president en collega in de Senaat, de heer Van den Brande. Op alle andere bevoegdheden hebben we dezelfde sleutel toegepast die bestond in de vroegere financieringswet van 1988. 61,9% gaat naar Vlaanderen en 38% gaat naar Wallonië. Dat percentage ligt vrij dicht bij dat van de personenbelasting. Het is wel iets helemaal anders dan de foto, waarnaar verwezen wordt. Men vroeg zich af waarom de foto niet toegepast was. Het was beter de sleutel te nemen die in de financieringswet staat. 62% en 38% zou beter zijn dan 55% en 45%.

Nogmaals, ik zal u een kopie van de zogenaamde foto bezorgen, mijnheer de voorzitter, zodat er klaarheid komt over de 3,050 miljard voor Landbouw, wat de basis vormde van de discussie.

Ik kom, ten tweede, tot de opmerkingen in verband met Buitenlandse Handel. Daar zijn we op dezelfde wijze tewerkgegaan. We hebben gemeend dat het niet kon dat er terzake steeds weer bevoegdheden werden overgeheveld, terwijl de BDBH voort functioneert. Men heeft aangeklaagd dat die laatste zou blijven bestaan. Dat is onjuist. In de memorie van toelichting staat zeer duidelijk aangegeven dat de wet van 1948 betreffende de oprichting van de BDBH wordt opgeheven. Er kan daarover dus geen enkel misverstand meer bestaan. We hebben wat dat betreft ervoor geopteerd om nagenoeg alle middelen, op 100 miljoen na, over te hevelen volgens een verdeelsleutel gebaseerd op de personenbelasting, net zoals we de verdeelsleutel van de gemeenschappen hebben gehanteerd voor de overheveling van de Loterij, wat immers te maken heeft met gemeenschapsbevoegdheden.

Thans werken we aan een samenwerkingsakkoord. We hebben in het overlegcomité ook afgesproken dat vóór de eindstemming van beide wetten in Kamer en Senaat alle samenwerkings-

akkoorden tussen de verschillende gewesten en gemeenschappen die noodzakelijk zijn ingevolge de twee bijzondere wetten, in het overlegcomité zullen zijn goedgekeurd. Met andere woorden, de restbevoegdheid van Buitenlandse Handel wordt gedeeld door de gewesten en gefinancierd zowel door de gewesten als door de federale regering die met 100 miljoen ook nog een duit in het zakje doet. De BDBH wordt dus een intergouvernementeel agentschap en geen federaal agentschap; ten bewijze de schrapping van de wet van 1948.

Persoonlijk vind ik dat een goede werkwijze en we zullen ook op andere beleidsterreinen op die manier tewerkgaan. Ik geef een voorbeeld. Naar aanleiding van de Financieringswet en de overheveling van de gemeente- en provinciewet zullen ook de documentatie en het beheer van het onroerend patrimonium, waarvan de bevoegdheid thans op verschillende niveaus wordt uitgeoefend, volledig naar de gewesten worden overgeheveld. Dit betekent dat de volledige administratie voortaan onder de gewesten zal ressorteren. Het is evident dat voor een aantal burgerlijke akten een federale connotatie blijft bestaan. Ook wat dat betreft zullen we een samenwerkingsakkoord uitwerken met het oog op het gezamenlijke beheer, zodat elke vorm van verspilling wordt vermeden. Anders zou het wel eens kunnen dat zowel op federaal als op gewestelijk vlak het onroerend patrimonium wordt gedocumenteerd en beheerd.

Ten derde, kom ik tot de overheveling van de gemeente- en provinciewet. We hebben bewerkstelligd wat sinds 1993 niet mogelijk was. Inderdaad, sinds 1994 stond men voor een muur en veranderde er niets: wij hebben ervoor gezorgd dat alle bevoegdheden terzake naar de gewesten worden overgeheveld, zonder enige uitzondering. Er is geen sprake van regionalisering als er te veel bevoegdheden op federaal vlak blijven. Met zo'n overheveling van de gemeente- en provinciewet bedriegt men alleen de bevolking.

Belangrijk is ook dat we met het akkoord de hele kieswetgeving hebben overgeheveld, wat niet bepaald was bij het Sint-Michielsakkoord. Dat aspect werd destijds op federaal niveau gehouden. Niet dat de Vlaamse partijen daartegen waren, maar aan Franstalige zijde maakte men daar echter bezwaar tegen. Overigens moet u niet denken dat de regionalisering van de kieswetgeving een eis van de Vlamingen was. In ieder geval gaat het om een heel ingrijpende bevoegdheidsoverdracht. Lees de teksten er maar op na. Heel de organieke wetgeving wordt

overgeheveld, inclusief de vastlegging van de provincie- en gemeentegrenzen, de normering van het administratief toezicht, de benoeming van de gouverneurs en de arrondissements-commissarissen, de tuchtregeling, het toezicht, de benoeming van burgemeesters, de kiesbaarheidsvoorwaarden en het kiesstelsel, waarbij wel voor een aspect ervan een sleutel één derde/twee derden wordt toegepast. Wij hebben het toezicht, de tucht en de benoeming dus overgeheveld naar de gewesten. Dat is precies het specifieke van een regionalisering.

Ik ben dan ook verbluft wanneer ik de leden van het Vlaams Blok het behoud van een federaal toezicht in Brussel hoor bepleiten.

Prachtig. Waarschijnlijk wilt u de afschaffing van de Belgische Staat, behalve voor één bevoegdheid. De Belgische Staat moet voor het Vlaams Blok blijven bestaan om de voogdij over Brussel waar te nemen. Voor sommigen kan het een geruststelling zijn dat het niet zo ver zal komen.

Waar het om gaat is dat wij, met uitzondering van de pacificatiewet, al die bevoegdheden overmaken. De uitzondering van de pacificatiewet was ook in het Sint-Michielsakkoord voorzien. Dat is net hetzelfde. De bepalingen van de pacificatiewet houden garanties in voor bepaalde bevolkingsgroepen in de rand en in de faciliteitengemeenten. Dat blijft ook in de toekomst zo. Al de rest gaat over naar de gewesten en zal door de gewesten worden uitgeoefend. Men vraagt mij of de Franstaligen in de rand van Brussel en in de faciliteitengemeenten nu meer krijgen dan vroeger. Dat is niet het geval, zij behouden exact hetzelfde als nu. Wij hebben trouwens in het Lambermont-akkoord ingeschreven dat de bestaande waarborgen in de nieuwe bijzondere wet zouden staan. Welnu, de bestaande waarborgen zijn overgenomen in de nieuwe bijzondere wet, met de overheveling van de volledige bevoegdheid voor de tucht en de voogdij, niet alleen de toepassing van de voogdij – wat vroeger al voorzien was – maar ook de organisatie van de voogdij.

Een klein detail zegt u? U moet dat maar eens meemaken aan de onderhandelingstafel. Als het zo'n klein detail is, wat heeft u dan tegengehouden om dat in de voorbije tien jaar te regelen?

Het gaat dus niet alleen om de uitvoering van de voogdij maar ook om de organisatie, de uitvoering van de tucht en de nominatie van de burgemeester. Men zegt hier dat er ook een

bepaling is opgenomen die stelt dat als er in de toekomst een regeling wordt ingevoerd voor de voogdij, de tucht en de benoeming van de burgemeester, dezelfde regels overal in het gewest moeten gelden. Dat is echter evident, alleen al met het oog op de Grondwet. Artikel 129, § 2, voorziet expliciet die noodzaak. Wij hebben dat niet opgesteld maar wij vinden het wel een goede regel. Dezelfde regels moeten gelden in heel het gewest.

Sommigen wilden uitzonderingen maken en speciale regels voorzien. Dat willen wij niet. De bestaande garanties werden overgenomen. De pacificatiewet hebben wij als uitzondering voorzien. Voor de rest worden alle bevoegdheden overgedragen, ook wat de tucht betreft met betrekking tot de burgemeester. In dat geval moet de Raad van State uitspraak doen. De betrokken burgemeester kan een prejudiciële vraag stellen aan een tweetalige kamer. Deze kamer doet echter geen uitspraak ten gronde. Hij kan alleen de prejudiciële vraag stellen of de wet die wordt ingeroepen tegen hem geen schending inhoudt van de garanties in de bijzondere wet.

Ik kom dan bij het tweede punt, namelijk de Vlamingen in Brussel. Ook daar zijn de bestaande garanties één voor één overgenomen. Dat was eigenlijk ook het voorstel van het Lambermont-akkoord. Wij hebben niet alleen de bestaande garanties overgenomen, we hebben er in feite ook één belangrijke garantie aan toegevoegd. Ik doel op artikel 15 van de bijzondere wet die u binnenkort zal worden voorgesteld.

Waarschijnlijk hebt u wat last van de warmte die hier hangt maar laat u mij eerst even uitspreken. U kunt daarna repliceren. Mijnheer de voorzitter, ik kom op voor het repliekrecht van de heer Van Rompuy want hij schijn eraan te twijfelen dat u het hem straks zult toestaan.

De **voorzitter**: Collega's, mag ik u vragen nog even een inspanning te doen om te luisteren? Mijnheer de eerste minister, mag ik u verzoeken om te besluiten?

01.06 Eerste minister **Guy Verhofstadt**: Mijnheer de voorzitter, ik meen dat er effectief een waarborg wordt toegevoegd. De waarborgen die binnen de Brusselse regering gelden en die in de Brussel-wet zijn opgenomen, blijven uiteraard van kracht. De alarmbelprocedure voorzien in artikel 31 van de Brussel-wet blijft van kracht. Verder zijn er de bepalingen die in de artikelen 279 en 280 van de Brussel-wet staan met betrekking tot de waarborgen voor Vlaamse schepenen en

gemeenteraadsleden. Ik heb niet onderhandeld over de Brussel-wet van 1989, dat hebben andere mensen die hier zojuist het woord hebben gevoerd gedaan. Ook deze bepalingen blijven integraal van kracht.

Daar wordt niet aan gewijzigd. Bovendien voegen wij er artikel 15 aan toe dat bepaalt dat ordonnanties, reglementen, administratieve handelingen geen afbreuk mogen doen aan het tweetalige karakter. Op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling bestaan er waarborgen die de personen van de Nederlandse en Franse taalaanhangen genieten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Wij voegen daar een bijkomende garantie aan toe, namelijk een schorsingsprocedure bij het Arbitragehof tegen dergelijke inbreuken. Ik geef een voorbeeld. Laat ons nu eens aannemen dat het Brussels Gewest een ordonnantie zou goedkeuren waardoor een minimale kiesdrempel wordt ingevoerd die op een of andere manier in alle gemeenten zou worden ingevoerd en die er in feite op neerkomt dat het veel moeilijker wordt voor een Vlaming om verkozen te worden. Deze ordonnantie kan op basis van artikel 15 niet alleen worden vernietigd maar bovendien onmiddellijk worden geschorst. Vandaag is dit niet mogelijk want het Arbitragehof heeft op dat vlak die schorsingsbevoegdheid niet.

We hadden het ons uiteraard gemakkelijk kunnen maken zoals de vorige regering door te verwijzen naar artikel 4 van de Grondwet waarin een soortgelijke bepaling kon worden opgenomen. Op dat moment zouden er jarenlange disputen ontstaan voor het Arbitragehof. Nu wordt er een schorsingsbevoegdheid gecreëerd voor het Arbitragehof. In Brussel bestaan reeds een aantal waarborgen voor bepaalde bevolkingsgroepen - ook voor de Nederlandstaligen in de randgemeenten, maar ze werden vanuit een andere filosofie opgesteld. In plaats van politieke beslechtingmechanismen te installeren, hebben wij geopteerd voor efficiënte procedures bij de Raad van State - in geval van administratieve akten of handelingen - of het Arbitragehof - als het gaat om decreten en ordonnanties - door middel van het toekennen van een schorsingsbevoegdheid aan het Arbitragehof. Tot op vandaag bestaat die mogelijkheid niet. Dit is een supplementaire garantie voor de vrijwaring van de waarborgen voor de Nederlandstaligen in Brussel.

Ik wil het probleem dat onder meer door mevrouw Creyf en mijnheer Laeremans werd aangehaald uiteraard niet uit de weg gaan. Zij hadden het over bijkomende waarborgen voor de

minimumvertegenwoordiging van de Vlamingen in Brussel. Een aantal onder u zou misschien eens in eigen boezem kunnen kijken waarom zij dit niet hebben voorzien toen de Brusselwet in 1989 werd goedgekeurd. Dit is een historische kritiek die ik voor eigen rekening neem. De garanties in de regering werden voorzien maar de garanties in de raad waren blijkbaar in de mist van de discussies verdwenen.

Wij hebben dit punt toevertrouwd aan de Brusselse Costa. Deze afspraak werd reeds gemaakt bij de start van deze regering. De minister-president van de Brusselse regering heeft de voorbije uren en dagen reeds voldoende verklaringen afgelegd waaruit blijkt dat de Brusselse Costa resultaat zal boeken. Dit resultaat zal gaan in de richting van die garanties voor de Vlamingen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dit is de andere manier van werken die wij willen hanteren. In plaats van alles aan alles te koppelen en niets op te lossen zoals de laatste 9 jaar, ontstaat er nu een situatie waarbij de bestaande waarborgen - 279 en 280 - onverkort blijven bestaan. De waarborgen voor de Vlamingen in Brussel worden uitgebreid met een nieuw artikel 15 dat een schorsingsbevoegdheid toekent aan het Arbitragehof. Ik ben van mening dat er in de Brusselse Costa een oplossing zal worden gevonden voor de minimumvertegenwoordiging van de Vlamingen in Brussel.

Afgaande op alle contacten die ik heb gehad ben ik ervan overtuigd dat bij iedereen, zowel bij Nederlandstaligen als bij Franstaligen, de wil bestaat om tot een akkoord te komen en bijkomende garanties te geven aan de Vlamingen in Brussel. In die zin zullen er binnen de Brusselse Costa ook andere punten ter discussie worden gebracht die moeten worden geregeld.

Mijnheer de voorzitter, ik heb u het belang en de betekenis van beide ontwerpen geschetst. Wie de zaken objectief bekijkt en de inhoud van deze twee bijzondere wetten grondig en eerlijk beoordeelt - ik weet dat dit voor de oppositie een moeilijke klus is, ik heb daar ook meer dan tien jaar, om niet te zeggen twaalf jaar last mee gehad, de laatste twee jaar ging het iets beter - zal moeten toegeven dat het een belangrijke stap in de goede richting is.

Daarnet heeft men een ganse uiteenzetting gehouden over wat er gebeurt in deze en andere partijen en heeft men hierover mijn mening gevraagd. Ik wens er niet op in te gaan. Wat telt is dat ik van de komende weken gebruik ga maken om, eenmaal de adviezen van de Raad van State

binnen zijn, duidelijk te maken, zowel binnen als buiten het Parlement, dat er voor deze wetten een tweederde meerderheid zal worden gevonden, dank zij het nieuwe heersende communautaire klimaat. Men is er acht of negen jaar niet in geslaagd om tot zulk een akkoord te komen, dat zal wel een reden hebben. Men gaat gewoon op een andere manier met elkaar om in dit land.

Het is zowel mijn intentie als die van de regering om de bevoegdheden van de Senaat ter sprake te brengen. Mijnheer Annemans, ik heb uw verzet daartegen in de Senaat uitvoerig ten berde gebracht en ik werd door uw fractie aangemoedigd om hierover in de Senaat een voorstel in te dienen. Ik heb daarvan natuurlijk gebruik gemaakt, u bood mij een open doel aan.

Mijnheer de voorzitter, ik wens ook de financieringswet ter sprake te brengen, daarbij rekening houdend met het specifiek karakter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, die de begrotingsautoriteit is. Ik ben er persoonlijk van overtuigd en ik heb het volle vertrouwen erin dat, op het ogenblik dat beide wetten in het Parlement zullen worden behandeld en ter stemming zullen worden gebracht - iedereen behandelt deze teksten naar eer en geweten - er een tweederde meerderheid zal worden gevonden.

De **voorzitter**: Vermits de eerste minister op de diverse interpellaties heeft geantwoord, behoort het repliekrecht alleen toe aan de interpellanten zelf. De heren Van Rompuy, Annemans en Laeremans en mevrouw Crefy krijgen het woord voor een repliek.

01.07 Herman Van Rompuy (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik wil van de repliek van de heer Verhofstadt geen karikatuur maken, maar op een gegeven ogenblik geeft hij mij de indruk dat de voorbije staatshervormingen te herleiden zijn tot een artikeltje in de Grondwet, dat zegt dat; "België is een federale Staat" en daarmee houdt het dan ook op. Het is alsof het belangrijkste is vast te leggen wat met de kleine zeven miljard frank voor Landbouw en Buitenlandse Handel gebeurt. Wat met dat geld kwalitatief gebeurt is veel belangrijker dan de duizend miljard frank die in de loop van drie staatshervormingen naar de gewesten en de gemeenschappen zijn overgeheveld. Dat is althans de indruk die hier wordt gewekt.

Om u een idee te geven hoe de staatshervorming nu efficiënter zal werken en in welke mate de homogeniteit van de bevoegdheidspakketten tot volle wasdom is gekomen, geef ik u het voorbeeld van de verdeling van de bevoegdheden van het

ministerie van Landbouw. Men schaft het ministerie van Landbouw af. Het was trouwens de bedoeling hiervan een grote titel te maken. Federale materie blijft het kwaliteitsbeleid, voor zover dit raakt aan de volksgezondheid, de inkomensvervangende maatregelen bij vervroegde uittreding, met weliswaar een belangrijke uitzondering, het Interventie- en Restitutiebureau en, de grote federale uitzondering, het prijs- en inkomensbeleid.

Daarom is het onze stelling dat de federalisering van Landbouw een splinterbom is. Er ontstaat een fragmentatie van de bestaande federale bevoegdheden over tal van andere instanties dan de reeds bestaande. In plaats van tot een grotere homogeniteit te komen, komt men tot een grotere diversiteit van de bevoegdheden. Als het dan toch gaat over de kwaliteit - "het is nu allemaal zoveel beter georganiseerd" -, dan beperk ik mij tot het voorbeeld van landbouw, omdat men een indruk zou krijgen van wat de intensivering van die kwaliteit werkelijk betekent. Ik zou dit nog met het voorbeeld kunnen staven van Buitenlandse Handel, maar ik beperk mij tot het gegeven voorbeeld, omdat het mij het meest in het oog springt.

Over de fiscale autonomie houdt u een meesterlijk betoog! Het verwondert mij zelfs dat u niet over de schenkingsrechten, over het registratierecht of over de onroerende voorheffing in detail is getreden. Men kan immers over elke belasting een betoog van tien minuten houden en daarbij zeggen dat dit nu de fiscale autonomie is. Na dit betoog begrijpen wij dat op dit ogenblik 7% van de middelen in de vorm van eigen belastingen in handen van de Vlaamse Gemeenschap is en dat er na de hervorming 19% in de vorm van fiscale zelfstandigheid in handen van de Vlaamse bevoegdheid zal zijn.

Niemand zegt dat de vorige regeling de ideale was. In 1980 heb ik samen met uw voorgangers, de heer Grootjans, de heer Vanderpoorten en de heer De Clercq hier reeds over onderhandeld. Men is toen wat de fiscale autonomie betreft, ook niet verder gegaan. Als wij de kans hadden gehad daarvoor de verantwoordelijkheid op te nemen, zouden wij ook verder zijn gegaan. Het hele Vlaamse Parlement was overigens van plan dat te doen. Zoals de fiscale autonomie vandaag was, was er een onbeperkt recht van opcentiemen en afcentiemen. De minister van Financiën moest negatief tussenkomen om dat te verhinderen. Dat was helemaal geen ingewikkeld maar wel een onvolmaakt mechanisme, omdat men slechts lineair opcentiemen en afcentiemen kon

doorvoeren en daar niet punctueel of selectief mee te werk kon gaan. Uiteraard waren wij van plan verbeteringen aan te brengen, daarom hadden wij een nieuwe staatshervorming gepland. Het is foutief om te doen uitschijnen dat dit vroeger bijzonder ingewikkeld was. Als men dan toch in termen van complexiteit – wat voor mij geen criterium is – wil spreken, is het voor mij nu ingewikkelder dan onder de vorige regeling inzake fiscale autonomie.

Er zijn overigens tal van federale staten, zoals Duitsland en Oostenrijk, die geen enkele fiscale autonomie kennen. Met de oude regeling gingen wij al verder dan de meeste andere federale staten en met de nieuwe regeling zullen we nog verder gaan, zelfs in de onvolmaakte vorm die u naar voren hebt geschoven.

Dan is er de fiscale autonomie in verband met het consumptiefederalisme. Men heeft nieuwe bijkomende middelen gegeven. We weten ook waarom. U hebt het goed georganiseerd, met de heer Dewael die ook vragende partij is geworden. Het zijn natuurlijk niet alleen de Franstaligen. Dit is hetzelfde als wat we in het voetbal een getelefoneerde pass noemen: ik schiet naar de linkerhoek; duik naar de linkerhoek en u zal de bal hebben in de linkerhoek. Dat is gebeurd met de vragende partij voor bijkomende middelen.

Men heeft in de Vlaamse regering natuurlijk de fout gemaakt onvoldoende ruimte te creëren voor het onderwijs. Men was met honderd en tien andere dingen bezig, leuke dingen voor de mensen die al electoraal rendabel waren. Het onderwijs had men echter over het hoofd gezien, zodat men daar bijkomende middelen voor moest vrij maken. De fout zat bij de keuzes van de Vlaamse Regering, waar men van meet af aan verkeerd bezig was. Derhalve moest men overgaan tot bijkomende dotaties. Voor die bijkomende dotaties is men over het bedrag van 40 miljard gegaan en in ruil daarvoor heeft men een beetje fiscale autonomie gekregen. Ik ga geen betoog houden zoals u dat hebt gedaan door over elke belasting te zeggen welke verschrikkelijk belangrijke dingen daar allemaal mee kunnen worden gedaan.

U spreekt over bijkomende bevoegdheden, maar ik blijf bij mijn verhaal dat er nauwelijks 1% meer bijkomende bevoegdheid is. Is de kwaliteit verhoogd? Neen, integendeel, bij sommige bevoegdheden is ze juist verlaagd! Is fiscale autonomie dan de grote doorbraak? U hebt ooit net voor de verkiezingen gezegd dat u 1200 miljard personenbelasting in het kader van de

fiscale autonomie naar de gewesten de gemeenschappen zou overhevelen. Zelfs in het Vlaamse Parlement heeft men de VLD ervan weerhouden deze onzin te vertellen. Maar goed, elkeen draagt zijn verleden met zich mee en ik heb niet de gewoonte mensen daarop aan te pakken. Ik ben trouwens te lui om allerlei krantenknipsels bij te houden. Dit herinnerde ik mij toevallig nog en dus wil ik het hier graag met u delen. Op dit ogenblik hebben wij niet zoveel gezien van de door u voorspelde 1200 miljard fiscale middelen!

Dan is er de situatie in Brussel. Het verhaal over die bijkomende bepaling gaat erover dat er geen afbreuk wordt gedaan aan het tweetalige karakter. Dat is een specifieke en strikt juridische term, die men niet naar believen literair kan interpreteren.

Er staat bij: "En op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling de bestaande waarborgen die de personen van de Nederlandse en Franse taalaanhoorigheid genieten in de gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest." Waarover gaan "de bestaande waarborgen vandaag"? Het gaat over de mogelijkheid een bijkomende Vlaamse schepen te hebben waar er geen is. Daarenboven er een regeling voor het OCMW. De mogelijkheid om dit te doen, dat zijn "de bestaande waarborgen". Men is niet van plan om er op gemeentelijk vlak een jota aan toe te voegen. Het hele mechanisme moet dienen om iets wat geen waarborg is te waarborgen. Dat kan een formidabele Vlaamse doorbraak zijn, maar men moet mij dat toch eens uitleggen. Bovendien, als men het tweetalig karakter schendt, is men automatisch in bevoegdheidsoverschrijding en komt het Arbitragehof automatisch tussen.

Als het gaat over akten dan is de Raad van State nu al bevoegd, als het gaat over ordonnanties die zouden uitgaan van het Brussels Gewest dan is het zo dat de ministers in de Brusselse regering vandaag het vetorecht hebben. Dit voegt geen enkele waarborg toe aan de bestaande.

De betere vertegenwoordiging van de Vlamingen in het Brussels Gewest wordt nu opgeblazen. Wij hoopten inderdaad dat de Vlamingen meer verkozenen hadden en wij ijveren voor een uitbreiding opdat zij beter zouden kunnen functioneren in het Brussels Parlement, maar in termen van macht betekent dit niets. De echte macht zit in de gemeenten, die drie, vier keer meer financiële middelen hebben en waar de Vlamingen zouden moeten kunnen participeren. Een eerste stap is gezet in 1988 en wij waren van

plan dit in een globale hervorming uit te breiden.

Ik kom tot mijn laatste en belangrijkste punt: deze hervormingen zijn de laatste voor een generatie in de politiek. De Franstaligen hebben in lengte van jaren voldoende financiële middelen opdat zij geen vragende partij voor de staatshervorming zouden moeten zijn. De heer Michel heeft dit perfect begrepen toen hij zei: "Nu zijn we ervan af. Nu zijn we voor een lange periode af van het communautaire". De heer Dewael heeft aan de Volksunie gezegd dat er deze legislatuur nog formidabele dingen te gebeuren staan, maar de nuchtere Michel zegt dat het afgelopen is. Eigenlijk zegt hij dat zij voldoende middelen hebben en helemaal geen vragende partij meer zijn.

Van alle andere eisen, waar de VLD in de oppositie de grote voortrekker van was - de sociale zekerheid, de gezondheidszorg, de kinderbijslag enzovoort - blijft niets meer over. Niemand zal nog zin hebben om te onderhandelen over de sociale sector, want het geld is eens en voor goed binnen. De fantastische onderhandelingspositie is verkwanseld, zij bestaat niet meer. Dat is de grond van mijn kritiek. Het gaat er niet om dat er hier en daar stapjes in de goede richting zijn. U hebt drie keer gezegd dat het een historische stap is, maar het is geen doorbraak zoals we die konden hebben. Het volstaat de pers van vandaag en gisteren te lezen om te constateren in welke problemen men raakt als men die middelen niet heeft. Ik herhaal evenwel wat ik daarstraks zei. Als men het bord afveegt en opnieuw wil beginnen, dan willen wij in de Costa spreken over een echte hervorming, wetende dat we de hefboomen ervoor in handen hebben.

De **voorzitter**: Ik laat de replieken onbeperkt doorgaan omdat ik ook de premier onbeperkt aan het woord heb gelaten. In plaats van 20 minuten heeft hij 35 minuten gesproken; dus herstel ik het evenwicht.

01.08 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer de eerste minister, toen ik aan mijn uiteenzetting begon, hoopte ik nog op een zekere uitweg voor de Brusselse Vlamingen gezien de patstelling waarin u verkeert en de noodzaak aan nieuwe onderhandelingen. Vermits Brussel zo belangrijk is, dacht ik dat daar misschien toch nog iets kon bewegen. Het blijkt echter hopeloos te zijn. Ik herinner mij nog een situatie uit de vorige regeerperiode. Wij hadden het toen over het EU-stemrecht en de VLD was daartegen omwille van de Brusselse Vlamingen. Het kan dus verkeren!

Op het ogenblik is dit voor u absoluut geen punt meer, dat telt niet meer. U schuift uw onmacht om nu iets te doen in Brussel gewoon door.

01.09 Eerste minister **Guy Verhofstadt**: De heer Dehaene heeft aan een aantal collega's de opmerking gemaakt dat hij het goede akkoord vond. Dat is toch wel een interessante opmerking.

(Algehele consternatie)

De **voorzitter**: Collega's, als u met de heer Dehaene wenst te debatteren moet u naar de gemeenteraad van Vilvoorde gaan!

01.10 **Simonne Creyf** (CVP): Mijnheer de voorzitter, de eerste minister schuift zijn onmacht om iets te doen in Brussel door naar de Brusselse Costa, waar enkel nog iets kan gebeuren aan de vertegenwoordiging op het niveau van het gewest, maar, zoals de heer Van Rompuy heeft gezegd, niet op het zo belangrijke niveau van de gemeenten. Daar krijgen wij geen enkele macht bij.

U verwijst naar de waarborgen die er zijn en die volgens u, met een zeer royaal gebaar, blijven behouden. Mag ik erop wijzen dat de huidige bestaande waarborgen – verkregen via het fameuze artikel 279 – het mogelijk maken dat op dit ogenblik in 7 van de 19 Brusselse gemeenten er geen enkele Nederlandstalige schepen is. We gaan er op dat vlak op achteruit in plaats van op vooruit. Dit had u kunnen wijzigen. U had de Vlaamse Gemeenschap kunnen versterken, u had de Vlamingen en hun hoofdstad kunnen versterken, u had de toekomst van Brussel als tweetalige hoofdstad van het federale België kunnen versterken. Ik stel vast dat u dit allemaal niet hebt gedaan. Waarom? Omdat er niks mocht gebeuren aan de Franstaligen in de rand die, tussen haakjes, toch iets hebben gekregen. Daarom heeft mijn groep een motie van aanbeveling ingediend.

01.11 **Gerolf Annemans** (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, de eerste minister heeft ons herinnerd aan de nachten die wij in de Europazaal hebben doorgebracht met de heer Gol en hemzelf. Herinner u de vogeltjes die begonnen te fluiten bij het krieken van de dag toen hij vanuit de oppositie urenlang die zaken heeft bekampt die hier vandaag voortreffelijk door Herman Van Rompuy zijn verdedigd. Dat is echter niet het debat van vandaag. Toen ik uw betoog aanhoorde, dacht ik dat ik was teruggebracht naar de Europazaal door de uitvoerigheid waarmee u al uw ontwerpen zit te verdedigen. Daar gaat het

echter niet over. Eerlijk gezegd had ik ergens gehoopt een glimpje Dehaene van u te krijgen, een sibillijns antwoord waarmee u stelde voorzichtig te moeten zijn en niet veel te willen verklaren. Dat was een hypothese, een mogelijkheid. Ik had een verklaring verwacht dat u bezig was de zaak te ontmythen en dat u dus voorzichtig moest zijn, en gedaan. Maar wat maken wij hier mee? De Verhofstadt van de Europazaal destijds komt hier uitvoerig gedurende bijna een uur, of 35 minuten die wel een uur leken, zijn communautair akkoord verdedigen. Toen hebt u er wel 24 uur met de heer Gol over gepraat en nu komt u hier verklaren dat alles goed en prachtig is.

Volgens eerste minister Verhofstadt is alles prachtig.

Ik raad u aan, mijnheer de eerste minister, uw gloedvolle speech te bewaren voor het VU-congres of voor de partijraad van de VU, om te pogen de heer Vankrunkelsven te overtreffen. Ik ben echter vrij gerust over de zaak, want daar is de sfeer bepaald.

Het is wellicht dezelfde sfeer waarin de nuchtere Vlamingen moeten verkeren als zij naar uw toespraak luisteren, mijnheer de eerste minister. U zei bijvoorbeeld gloedvol dat het kijk- en luistergeld naar de gewesten zou worden overgeheveld en dat zij het naar best vermogen mogen aanwenden en het mogen verhogen, verlagen, verbreden, versmallen of afschaffen! Maar, mijnheer de eerste minister, het was een gecommunautariseerde belasting en u wenst er een geregionaliseerde belasting van te maken. U blijft de essentie van de zaak wegmoffelen door uw uitleg en u tracht de habbekrats die u moet voorstellen aan te dikken tot een ware staatshervorming. Dat is trouwens de enige manier om de VU over de brug te doen komen, want daarover gaat het tenslotte.

Ik heb het nog nooit meegemaakt dat een regeringsleider vrolijk aankondigt dat er niets aan de hand is en een akkoord afschildert als het beste aller tijden, hoewel de meerderheid er niet eens achter staat. Ik vermoed dat u inderdaad een geheime agenda hebt.

Het is vreemd dat u het voorbeeld gaf van Van Cauwenbergh, mijnheer de eerste minister. Dat dit akkoord een belangrijke stap betekent op het vlak van de staatshervorming, is een uitspraak die ik al vaker mocht horen. Toen u nog vice-eerste minister was had u het ook dikwijls over belangrijke stappen. Het waren altijd belangrijke

stappen; ik heb het nooit anders geweten. Ook de heer Van Cauwenbergh zou zich volledig hebben ingezet bij deze belangrijke stap. Welnu, op 7 november 2000 verscheen in een krant de volgende uitspraak van betrokkene, en ik citeer: "Het belangrijkste van het Lambermont-akkoord is wat er niet in staat, ik bedoel dat er aan de sociale zekerheid noch aan de solidariteit wordt geraakt". Uiteraard zette de heer Van Cauwenbergh zich in en werkte hij als een paard aan het Lambermont-akkoord. Immers, het enige wat hij moest bereiken was dat u dit document aan het VU-congres kon voorleggen of althans de schijn kon wekken dat de heren Vankrunkelsven en Anciaux iets konden verdedigen. In feite gebeurde er niets, behalve aan de Franstaligen de middelen geven die zij nog nodig hadden en hen de middelen die zij reeds hadden, laten behouden. Dat is de kern van de staatshervorming en dat is meteen de reden waarom hiervoor geen tweederdemeerderheid kan bestaan aan Vlaams nationale zijde. U had de VU al eens bedrogen met het Sint-Elooi-akkoord, en normaal zou een regeringspartner die zulks ontdekt onmiddellijk ontslag moeten indienen, maar dat gebeurde niet.

Het moment van de waarheid had nu kunnen zijn; nu hadden zij hun eer kunnen redden, maar zelfs dat hebt u hun niet gegund. Het is aldus niet verwonderlijk dat zij vandaag in de penarie zitten.

Met verbazing en verontwaardiging stel ik vast, mijnheer de eerste minister, dat u zonder meer overgaat tot de orde van de dag. U dient de ontwerpen in alsof er niets aan de hand en u plaatst elkeen voor zijn verantwoordelijkheid.

Hoewel u de democratische beslissing van een democratische coalitiepartij naast u neerlegt, komt u hoogmoedig vertellen dat u de door u gekozen weg volgt en dat u het Lambertmont-akkoord niet zult wijzigen. De democratische partijraad die terzake opnieuw wenst te onderhandelen kan de boom in en u behoudt uw koers.

Hoogmoed komt vóór de val, mijnheer de eerste minister, en dat is wat ik u toewens.

01.12 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Mijnheer de voorzitter, de eerste minister heeft verbaasd vastgesteld dat wij ons verzetten tegen extra bevoegdheden voor Brussel, maar zijn verbazing verbaast mij nog veel meer. Wij hebben ons in het verleden altijd verzet tegen de driedigheid en zeker tegen de toewijzing van massa's bevoegdheden aan het Brusselse Gewest, die van Brussel uiteindelijk een supergewest hebben gemaakt en ertoe leidden

dat de Vlamingen, die uiteindelijk de meerderheid in dit land zouden moeten uitmaken, worden gekneld in een positie van twee tegen één. Ze zitten in een minderheidspositie. De driedelige gewestvorming wordt vandaag eens te meer versterkt ten koste van alle Vlamingen, maar zeker ten koste van de Brusselse Vlamingen.

U hebt een enorme opsomming gegeven van de elementen die naar de gewesten worden overgeheveld op het vlak van de bevoegdheid inzake gemeenten. Die opsomming is juist, maar die bevoegdheden gaan ook naar Brussel, waar de Vlamingen onbeschermd worden achtergelaten. U hebt een aantal waarborgen gegeven, maar dat is puur gebakken lucht. Er bestaat op dit moment geen enkele verplichting om een Vlaamse schepen of een Vlaams gemeenteraadslid aan te duiden. In tal van gemeenten hebben we geen enkel gemeenteraadslid. Daar verandert niets aan. U verwijst naar de mini-Costa, maar daar staat de gewaarborgde vertegenwoordiging van de gemeenten niet op de agenda. Alle Vlaamse partijen komen u vertellen dat deze kwestie niet op de agenda staat, maar u verwijst, zoals gevreesd; opnieuw naar die mini-Costa.

Uw antwoord is dus duidelijk. U laat de Vlaamse gemeenteraadsliden in Brussel vallen. Uw antwoord is een duidelijk njet op de vraag van alle Brusselse parlementsleden, onder meer die van de VLD, om op federaal niveau een initiatief te nemen. U laakt de motie van de Vlaamse commissie in het Brusselse Parlement. U zegt dat ze de boom in kunnen. U zult ze geen antwoord geven. Ik wil nog even verwijzen naar de spontane reactie van Van Cauwenberghe. Hij verklaarde in een groot interview in een Waalse krant dat Brussel nu verloren is voor de Vlamingen. Ze kunnen best een andere hoofdstad zoeken, want het is niet meer gepast dat Brussel hun hoofdstad is. Dat was zijn reactie. Dit is weldegelijk het gevolg van uw nefast Lambermont-akkoord. Het meest schandelijke en schadelijke van heel dit akkoord is de situatie van de Vlamingen in Brussel, die u hier het mes in de rug steekt. Dat is vandaag nog maar eens duidelijk geworden.

Moties

Motions

Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

En conclusion de cette discussion les motions suivantes ont été déposées.

Een motie van wantrouwen werd ingediend door

de heren Gerolf Annemans, Guido Tastenhoye, Hagen Goyvaerts, Francis Van den Eynde en Bart Laeremans en luidt als volgt:

"De Kamer,
gehoord de interpellaties van de heer Herman Van Rompuy, mevrouw Simonne Creyf, de heren Gerolf Annemans en Bart Laeremans
en het antwoord van de eerste minister,
- verzoekt de regering niet langer aan het zogenaamde Lambermont-akkoord te werken en al de afspraken die reeds in het raam hiervan gemaakt werden op te zeggen. Het blijkt immers dat deze afspraken zeer nefast zijn voor de Vlamingen in het algemeen en voor de Brusselse Vlamingen in het bijzonder;
- concludeert hieruit dat de regering niet langer haar vertrouwen verdient en verzoekt haar dan ook zo spoedig mogelijk af te treden."

Une motion de méfiance a été déposée par MM. Gerolf Annemans, Guido Tastenhoye, Hagen Goyvaerts, Francis Van den Eynde et Bart Laeremans et est libellée comme suit:

"La Chambre,
ayant entendu les interpellations de M. Herman Van Rompuy, Mme Simonne Creyf, MM. Gerolf Annemans et Bart Laeremans
et la réponse du premier ministre,
- demande au gouvernement de ne plus travailler sur les accords dits du Lambermont et de dénoncer tous les accords déjà conclus dans ce cadre. Il apparaît, en effet, que ces accords sont très néfastes pour les Flamands en général et pour les Flamands de Bruxelles en particulier;
- en conclut que ce gouvernement ne mérite plus sa confiance et demande à ce dernier de démissionner dans les meilleurs délais."

Een motie van aanbeveling werd ingediend door de heer Yves Leterme, mevrouw Simonne Creyf en de heer Herman Van Rompuy en luidt als volgt:

"De Kamer,
gehoord de interpellaties van de heer Herman Van Rompuy, mevrouw Simonne Creyf, de heren Gerolf Annemans en Bart Laeremans
en het antwoord van de eerste minister,
- stelt vast dat de zogenaamde Lambermont-akkoorden geen uitvoering geven aan het Vlaamse eisenprogramma waar de meeste Vlaamse partijen overeenstemming over bereikten onder meer een volwaardige fiscale autonomie en een substantiële overdracht van bevoegdheden in de sector gezondheidszorgen en kinderbijlagen;
- stelt vast dat de zogenaamde Lambermont-akkoorden geen gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de Brusselse Schepencolleges omvatten;
- vraagt een volledige heronderhandeling van de

zogenaamde Lambermont-akkoorden in het kader van de Costa."

Une motion de recommandation a été déposée par M. Yves Leterme, Mme Simonne Creyf et M. Herman Van Rompuy et est libellée comme suit:

"La Chambre,
ayant entendu les interpellations de M. Herman Van Rompuy, Mme Simonne Creyf, MM. Gerolf Annemans et Bart Laeremans
et la réponse du premier ministre,
- constate que les accords dits du Lambermont ne mettent nullement en œuvre le programme des revendications flamandes à propos duquel la plupart des partis flamands s'étaient mis d'accord notamment en ce qui concerne une autonomie fiscale à part entière et un transfert substantiel de compétences dans le secteur des soins de santé et des allocations familiales;
- constate que les accords dits du Lambermont ne prévoient pas de représentation garantie des Flamands dans les collèges échevinaux bruxellois;
- demande une renégociation complète des accords dits du Lambermont dans le cadre de la COREE."

Een eenvoudige motie werd ingediend door de heren Dirk Van der Maelen, Willy Cortois, Daniel Bacquelaine, Jef Tavernier, Charles Janssens en Denis D'hondt.

Une motion pure et simple a été déposée par MM. Dirk Van der Maelen, Willy Cortois, Daniel Bacquelaine, Jef Tavernier, Charles Janssens et Denis D'hondt.

Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.
Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement.
La discussion est close.

De openbare commissievergadering wordt gesloten om 18.05 uur.
La réunion publique de commission est levée à 18.05 heures.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

BEKNOPT VERSLAG

COMPTE RENDU ANALYTIQUE

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN,
DE ALGEMENE ZAKEN EN HET OPENBAAR AMBT

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR, DES AFFAIRES
GÉNÉRALES ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

donderdag

01-02-2001

16:15 uur

jeudi

01-02-2001

16:15 heures

INHOUD

Samengevoegde interpellaties van

- de heer Herman Van Rompuy tot de eerste minister over "de communautaire akkoorden" (nr. 662).
- mevrouw Simonne Creyf tot de eerste minister over "de uitvoering van het Lambermont-akkoord en de gevolgen voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 664).
- de heer Gerolf Annemans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord" (nr. 667).
- de heer Bart Laeremans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord en de gevolgen ervan voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 668).

Sprekers: **Herman Van Rompuy, Simonne Creyf, Gerolf Annemans**, voorzitter van de VLAAMS BLOK-fractie, **Bart Laeremans, Guy Verhofstadt**, eerste minister

Moties

12

SOMMAIRE

Interpellations jointes de

- M. Herman Van Rompuy au premier ministre sur "les accords communautaires" (n ° 662).

- Mme Simonne Creyf au premier ministre sur "l'exécution de l'accord du Lambermont et les conséquences de celui-ci pour les Flamands de Bruxelles" (n ° 664).

- M. Gerolf Annemans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont" (n ° 667).

- M. Bart Laeremans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont et ses conséquences pour les Flamands de Bruxelles" (n ° 668).

Orateurs: **Herman Van Rompuy, Simonne Creyf, Gerolf Annemans**, président du groupe VLAAMS BLOK, **Bart Laeremans, Guy Verhofstadt**, premier ministre

Motions

12

COMMISSIE VOOR DE
BINNENLANDSE ZAKEN, DE
ALGEMENE ZAKEN EN HET
OPENBAAR AMBT

van

DONDERDAG 01 FEBRUARI 2001

16:15 uur

COMMISSION DE L'INTERIEUR,
DES AFFAIRES GENERALES ET
DE LA FONCTION PUBLIQUE

du

JEUDI 01 FEVRIER 2001

16:15 heures

De vergadering wordt geopend om 16.17 uur door de heer Paul Tant, voorzitter.

01 **Samengevoegde interpellaties van**

- de heer Herman Van Rompuy tot de eerste minister over "de communautaire akkoorden" (nr. 662).
- mevrouw Simonne Creyf tot de eerste minister over "de uitvoering van het Lambermont-akkoord en de gevolgen voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 664).
- de heer Gerolf Annemans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord" (nr. 667).
- de heer Bart Laeremans tot de eerste minister over "het Lambermont-akkoord en de gevolgen ervan voor de Vlamingen in Brussel" (nr. 668).

01.01 **Herman Van Rompuy (CVP):** De eerste vaststelling is dat er geen akkoord meer is over het Lambermont-akkoord. Toch gaat alles zijn gewone gang. De indruk moet worden gewekt dat de regering gewoon doorwerkt. De andere dossiers lopen echter niet beter.

Het akkoord is geen trendbreuk, de doorbraak naar een echte federale staat. Die doorbraak kwam er in 1980, 1988 en 1993. Die hervormingen hevelde 1.000 miljard frank over naar gewesten en gemeenschappen. De ex-Lambermont-akkoorden voegen daar minder dan 1 procent aan toe. De omvang van de middelen van de deelstaten doorstaat ruimschoots de vergelijking met andere federale staten. Waar is de trendbreuk voor de fiscale autonomie? Er is een kwantitatieve verhoging van 7 naar 19 procent, maar helemaal geen

La séance est ouverte à 16.17 heures par M. Paul Tant, président.

01 **Interpellations jointes de**

- M. Herman Van Rompuy au premier ministre sur "les accords communautaires" (n ° 662).
- Mme Simonne Creyf au premier ministre sur "l'exécution de l'accord du Lambermont et les conséquences de celui-ci pour les Flamands de Bruxelles" (n ° 664).
- M. Gerolf Annemans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont" (n ° 667).
- M. Bart Laeremans au premier ministre sur "l'accord du Lambermont et ses conséquences pour les Flamands de Bruxelles" (n ° 668).

01.01 **Herman Van Rompuy (CVP):** Aujourd'hui, l'accord du Lambermont n'existe plus: tel est le constat que je souhaiterais faire en guise d'introduction à ce débat. Malgré cela, la vie politique suit son cours. Le gouvernement cherche à créer l'illusion qu'il continue de travailler, alors que l'état des autres dossiers n'est pas plus réjouissant.

L'accord du Lambermont n'a pas marqué un changement de cap. La percée vers un véritable Etat fédéral a été opérée en 1980, 1988 et 1993. Les réformes mises en œuvre au cours de ces années ont permis le transfert de 1000 milliards de francs aux Régions et aux Communautés. Les ex-accords du Lambermont ajoutent moins d'un pour cent aux montants déjà transférés. L'importance des moyens dont disposent les entités fédérées de notre pays supporte largement à la comparaison avec la situation dans d'autres Etats fédéraux. On

kwalitatieve. Er is geen beleidsruimte.

cherche en vain le changement de cap annoncé en matière d'autonomie fiscale. L'augmentation quantitative de 7 à 19 pour cent n'apporte aucune amélioration sur le plan qualitatif. Aucune marge de manœuvre politique n'a été créée.

Wij willen op beide terreinen verder gaan. De gezondheidszorgen en kinderbijslagen moeten worden overgeheveld. Daar verwees de minister-president van Vlaanderen gisteren nog naar. Niemand gelooft echter nog, na de verklaringen van vice-premier Michel, dat dit tijdens deze zittingsperiode kan gebeuren.

Sur les deux terrains, nous entendons aller plus loin. Les soins de santé et les allocations familiales doivent être transférés. Le ministre-président flamand y faisait encore référence hier. Après les déclarations du ministre Michel, nul ne croit plus que ces transferts seront encore opérés sous la présente législature.

Waar zijn de Vlaamse doorbraken te vinden?

Qu'en est-il en fin de compte des avancées flamandes?

Hebben de Vlamingen iets gerealiseerd op onderwijsvlak? De basisdotatie voor het onderwijs, namelijk op basis van het aantal leerlingen, is niet gewijzigd. De Vlamingen hebben tien jaar gewacht om het probleem te kunnen oplossen. Hun geduld wordt echter niet beloond. Ondertussen werd het land verder gefederaliseerd, maar qua onderwijsdotatie verandert er niets.

Les Flamands ont-ils obtenu quelque chose sur le plan de l'enseignement? La dotation pour l'enseignement, fondée sur le nombre d'élèves, n'a pas été modifiée. Les Flamands ont attendu dix ans pour pouvoir régler le problème. Leur patience n'a pas été récompensée. La fédéralisation du pays se poursuit mais rien ne change au niveau de la dotation pour l'enseignement.

De verdeling van de landbouwgelden is ongunstig voor de Vlaamse landbouwers. Op Europees vlak is er geen instantie die de knoop doorhakt, wanneer de Vlaamse en de Waalse ministers van Landbouw het onderling oneens zijn. Dat zal tot volledige inertie leiden.

La répartition des crédits agricoles est désavantageuse pour la Flandre. Il n'y a pas, au niveau européen, d'instance qui tranchera en cas de désaccord entre les ministres flamand et wallon de l'Agriculture. Cette situation risque de conduire à une totale inertie.

Wat Brussel betreft, blijven de Vlamingen op hun honger. De gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in Brussel wordt niet geregeld in het globale akkoord. De omstandigheden waren nochtans gunstig voor de Vlamingen: de Franstalige geldhonger voor hun onderwijs was bijzonder groot. De Vlamingen hebben een kans laten voorbijgaan.

En ce qui concerne Bruxelles, les Flamands restent sur leur faim. La représentation garantie des Flamands n'est pas réglée dans l'accord global. Les circonstances étaient pourtant favorables pour les Flamands. Les francophones avaient absolument besoin d'argent pour leur enseignement. Les Flamands ont laissé passer leur chance.

Men wil nu een communautaire oorlog, terwijl men de vrede predikt.

On cherche à déclencher une guerre communautaire, mais on prêche la paix.

Het probleem in Brussel ligt niet in de hoofdstedelijke raad, maar in de gemeenten. Nu er geen akkoord meer is, is er terug hoop.

Le problème bruxellois ne se situe pas au niveau du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale, mais à celui des communes. L'éclatement de l'accord fait renaître l'espoir.

De faciliteitengemeenten zijn al jaren onderworpen aan de Vlaamse decreten. Nu wordt ook de organisatie van de voogdij overgedragen, maar tegelijk wordt het mogelijk gemaakt dat een Franstalige burgemeester kan worden en dat een burgemeester tegen een tuchtsanctie beroep kan aantekenen bij een tweetalige rechtsinstantie.

Les communes à facilités sont, depuis bon nombre d'années, soumises aux décrets flamands. Avec ces accords, l'organisation de la tutelle est également transférée. En outre, ces accords permettent l'élection d'un bourgmestre francophone qui pourrait même saisir une juridiction bilingue d'un recours contre une sanction disciplinaire.

Ik zie geen Vlaams belang in de Lambermont-akkoorden, alleen geld voor de Franstaligen. In het Lambermont-akkoord wordt de gunstige onderhandelingspositie verkwanseld. In het verleden werd ook heronderhandeld wat onmogelijk leek.

De CVP wil geen opbodpolitiek voeren, maar houdt vast aan de vijf punten die vóór de verkiezingen werden vastgelegd. Daarvan werd vrijwel niets verwezenlijkt.

Het Lambermont-akkoord moest er nu eenmaal komen omdat de Franstaligen geld nodig hadden. Men heeft een akkoord willen sluiten, dat net voldoende was om het door de VU mee te laten steunen: dat lijkt voorlopig niet gelukt. De Lambermont-besprekingen zijn dus alleen maar een tactisch spelletje geweest, geen door grote staatszin en door alle gemeenschappen gedragen staatshervorming, zoals dit in het verleden wel het geval is geweest.

De CVP van zijn kant is ondertussen nog altijd bereid in de schoot van de Costa constructief te blijven meewerken aan een echte staatshervorming.

01.02 **Simonne Creyf** (CVP): Het Lambermont-akkoord houdt onder meer een overheveling van de gemeentewet naar de gewesten in. De CVP is wel degelijk voorstander van dit principe, maar dan niet onder de omstandigheden waaronder het nu wordt geregeld.

Alle Vlaamse partijen, in het Brussels en het Vlaams Parlement, hebben altijd gesteld dat dergelijke overheveling altijd moest verbonden zijn aan een gewaarborgde minimumvertegenwoordiging voor de Vlamingen in de Brusselse lokale besturen en dat alle wijzigingen aan de gemeentewet in het Brussels Parlement moesten worden doorgevoerd via een gekwalificeerde meerderheid in elke taalgroep.

Dit moest voor de overdracht gebeuren door een federale wet. De eisen zijn gerechtvaardigd, omdat het gaat om de hoofdstad, waar Vlamingen en Franstaligen harmonisch moeten samenleven en samen besturen. Lambermont federaliseert de gemeentewet, maar zonder enige waarborg voor de Vlamingen in Brussel, zogenaamd omdat men geen bijkomende garanties wilde geven aan de Franstaligen in de Rand. Die hebben ze nochtans wel gekregen, onder meer via het bijzonder toezichtstelsel. In de Rand kan het Gewest de gemeentegrenzen niet wijzigen, in Brussel wel. De

Les accords du Lambermont ne me paraissent pas reposer sur des intérêts flamands: il n'y est question que d'argent destiné aux francophones. Une position de négociation favorable aux Flamands y est bradée. Il a déjà été possible, par le passé, de renégocier des accords qui semblaient immuables.

Le CVP ne souhaite pas se livrer à une surenchère. Il demande néanmoins le respect des cinq points définis avant les élections et qui n'ont pour ainsi dire pas été réalisés.

Les accords du Lambermont étaient nécessaires parce qu'il fallait aux francophones un refinancement. On a voulu conclure un accord minimaliste comprenant tout juste de quoi emporter l'adhésion de la VU. Jusqu'à présent, cette méthode ne semble pas avoir fourni le résultat espéré. Les discussions relatives aux accords du Lambermont n'ont été qu'un jeu tactique, plutôt qu'une réforme s'appuyant sur un véritable sens de l'Etat et soutenue par toutes les communautés, comme ce fut le cas par le passé.

Le CVP reste néanmoins disposé à apporter une collaboration constructive à la réforme de l'Etat au sein de la COREE.

01.02 **Simonne Creyf** (CVP): L'accord du Lambermont implique notamment le transfert de la loi communale vers les Régions. Le CVP est effectivement partisan de ce principe, mais pas aux conditions proposées ici.

Tous les partis flamands, tant au Parlement bruxellois qu'au Parlement flamand, ont toujours déclaré qu'un tel transfert devait aller de pair avec une représentation minimum garantie pour les Flamands dans les administrations locales bruxelloises. Par ailleurs, une majorité qualifiée dans chaque groupe linguistique est requise au Parlement bruxellois pour pouvoir modifier la loi communale.

Ceci devait se faire par le biais d'une loi fédérale avant le transfert. Les revendications sont justifiées parce qu'il s'agit de la capitale, où les Flamands et les francophones doivent vivre en harmonie et administrer ensemble la ville. Les accords du Lambermont fédéralisent la loi communale mais ne prévoient aucune garantie pour les Flamands de Bruxelles, prétendument parce qu'on ne veut pas donner de garanties supplémentaires aux francophones de la périphérie. En réalité, ces francophones ont obtenu ces garanties, notamment par le système de contrôle spécial. La

koppeling tussen de Vlamingen in Brussel en de Franstaligen in de Rand is in het verleden nooit gemaakt. De eerste minister heeft ze niet verhindert.

De Vlamingen in Brussel moeten het nu maar zelf waarmaken, de draad wordt doorgeknipt. Brussel wordt overgeleverd aan de Franstaligen, die de macht hebben in het Gewest en in de gemeenten. Men rekent nu op minister Chabert om de Vlaamse belangen te verdedigen. Op die manier organiseert men de institutionele oorlog. Minister-president de Donnea zal nu met de Brusselse Costa de oplossing brengen, en er komt een herfinanciering van de Franse Gemeenschapscommissie. De Brusselse Vlamingen betalen aldus weer het gelag. De garanties voor de Brusselse Vlamingen moeten er ook komen op gemeentelijk vlak. Daar ligt immers het zwaartepunt. Nu kan in het Brussels Gewest de kieswet worden veranderd, zonder dat de Vlamingen zich ertegen kunnen verzetten. Is de regering bereid te zorgen voor waarborgen voor de Brusselse Vlamingen op gemeentelijk vlak?

01.03 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Wat blijft er nog over van de hoogmoed van de premier op 17 oktober en van zijn verklaringen over de goede communautaire sfeer onder de paarsgroene regering.

Dit Lambermont-akkoord is er enkel en alleen gekomen om de Franstalige geldhonger te stillen en om de VU in de boot van de Vlaamse regering te houden.

De premier wil de huidige problemen oplossen door wat te gaan "prutsen" aan de besprekingen in de Brusselse Costa. Voor de rest vertrouwt hij volledig op de uitspraken van de Raad van State. Althans dat is wat we uit de pers vernemen.

De Volksunie heeft altijd maar een klein communautair schaamlapje nodig gehad om mee in de boot te stappen, maar nu is het toch echt te klein gebleken. Hugo Schiltz heeft in eigen partij zijn zin niet gekregen, zodat hij eergisteren helemaal uit de bol is gegaan en Geert Bourgeois de huid heeft volgescholden.

Ook werd er te veel gerekend op de inbreng van Bert Anciaux. De premier had toch beter moeten weten. Bert Anciaux heeft voor zijn beurt gesproken en gaf zijn fiat aan het akkoord zonder dat hij door de VU was "gedekt". Meer nog, hij had zelfs geen

Région ne peut pas modifier les frontières communales dans la périphérie mais elle peut le faire à Bruxelles. Par le passé, on n'a jamais lié le sort des Flamands de Bruxelles à celui des francophones de la périphérie. Le premier ministre ne s'y est pas opposé en l'espèce.

Les Flamands de Bruxelles devront se débrouiller seuls, les dés sont jetés. Bruxelles est livrée aux francophones qui détiennent le pouvoir à la Région et dans les communes. On compte sur le ministre Chabert pour défendre les intérêts flamands. On organise dès lors une guerre institutionnelle. Le ministre président de Donnea résoudra la situation en organisant une COREE bruxelloise et la COCOF obtient un refinancement. Les Bruxellois flamands sont à nouveau les dupes. Ils doivent aussi obtenir des garanties au niveau communal. C'est là que se prennent la plupart des décisions. Dans la Région bruxelloise, on pourra modifier la loi électorale sans que les Flamands puissent s'y opposer. Le gouvernement est-il disposé à prévoir des garanties pour les Bruxellois flamands au niveau communal ?

01.03 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Que reste-t-il de l'arrogance affichée par le Premier ministre le 17 octobre et de ses propos au sujet du bon climat communautaire sous la coalition arc-en-ciel ?

Ces accords du Lambermont n'ont été conclus que pour étancher la soif de moyens financiers des francophones et pour maintenir la VU dans le gouvernement flamand.

Le Premier ministre veut à présent résoudre les problèmes actuels en infléchissant « légèrement » les discussions menées dans le cadre de la COREE bruxelloise. Pour le surplus, il fait entièrement confiance aux décisions du Conseil d'Etat. C'est du moins ce qu'on peut lire dans la presse.

La Volksunie a toujours eu besoin de quelque prétexte communautaire pour participer au gouvernement. Mais aujourd'hui, ce prétexte est devenu trop mince. Hugo Schiltz n'a pas obtenu gain de cause dans son propre parti de sorte que la VU a implosé avant-hier et a fini par conspuer son président, Geert Bourgeois.

L'erreur fut aussi de trop compter sur le rôle de conciliateur qu'aurait pu jouer Bert Anciaux. Le Premier ministre aurait tout de même dû prendre ses précautions. Bert Anciaux s'est exprimé

mandaat van zijn partij om mee te onderhandelen. Hij betaalt nu het gelag.

De "schoft", de "bandiet", de "sluipmoordenaar" is een Vlaams-nationalist die de krijtlijnen heeft getrokken, zelfs met Schiltz nog in de buurt. Daarop wachten wij sinds Egmont.

Er komt geen fiscale autonomie. Het dotatief stelsel wordt nog versterkt, omdat de Franstaligen geld nodig hebben. Het drieledige element wordt versterkt. Zelfs het kijk- en luistergeld gaat nu naar de gewesten. Voor landbouw en buitenlandse handel gebruikt men dan wel de percentages van de personenbelasting.

Op 30 mei 1999 noemde Patrik Vankrunkelsven de resoluties van het Vlaams Parlement het minimumprogramma, vereist om in gelijk welke regering te stappen, en die moesten worden vastgelegd in een federaal regeerakkoord. Men moet dus niet verbaasd zijn dat dit pover akkoord niet wordt aanvaard door de Volksunie.

Vóór de verkiezingen hadden de Franstaligen alleen maar aandacht voor het afwijzen van de resoluties van het Vlaams Parlement.

De eerste minister heeft de Vlaamse positie verzwakt door toe te geven aan de Franstalige geldhonger, zonder enige tegenprestatie. Daarnaast hangt hij de schijn op van een staatshervorming. Zal de premier nu antwoorden dat alles in orde komt en dat de heer de Donnea een Brusselse Costa zal organiseren? Of zal hij erkennen dat er geen akkoord is en zal hij van voor af aan beginnen?

01.04 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Ik beperk mij tot één onderdeel van het akkoord, met name de problematiek van de Brusselse Vlamingen en van de situatie in de Vlaamse Rand rond Brussel.

Ik ben blij dat de premier hier eindelijk aanwezig is. Alle interpellaties die ik de voorbije maanden heb gehouden over de Brusselse Vlamingen, heeft de premier van zich af kunnen schudden. Hij stuurde telkens een van zijn ministers uit. Deze houding staat nochtans in schril contrast met wat de premier hier bij eerdere gelegenheden had verklaard over het belang dat hij hechtte aan de Brusselse

prématurément lorsqu'il a approuvé entièrement les accords du Lambermont, sans être « couvert » par son parti. Pire, son parti ne lui avait même pas donné de mandat pour prendre part aux négociations. Il a donc écopé.

La "crapule", le "bandit", le "tireur caché" est un nationaliste flamand qui a défini les lignes de force de la position de son parti alors que M. Schiltz était encore dans les parages. Nous attendions cet instant depuis l'accord d'Egmont.

Il n'y aura pas d'autonomie fiscale. Les francophones ayant besoin d'argent, le système des dotations a encore été renforcé. Même la redevance radio-télévision sera transférée aux Régions. En revanche, en ce qui concerne l'agriculture et le commerce extérieur, les montants transférés sont calculés en pourcentages de l'impôt des personnes physiques.

Le 30 mai 1999, M. Patrick Vankrunkelsven a qualifié les résolutions de Parlement flamand de programme minimal, en deçà duquel il n'était pas question d'entrer dans un gouvernement, et ces résolutions devaient être inscrites dans un accord de gouvernement fédéral. Que la Volksunie refuse à présent de signer ce piètre accord ne devrait dès lors surprendre personne.

Avant les élections, les francophones avaient annoncé leur volonté de négocier au rabais les résolutions du Parlement flamand.

Le premier ministre a affaibli la position des Flamands en cédant aux appétits financiers des francophones, sans la moindre contrepartie.

Parallèlement, il cherche à susciter l'illusion que les accords du Lambermont jettent les bases d'une véritable réforme de l'Etat. Nous répondra-t-il que tout va rentrer dans l'ordre et que M. de Donnea organisera une COREE à l'échelle bruxelloise? Admettra-t-il qu'il n'y a pas d'accord et recommencera-t-il les négociations en remettant les compteurs à zéro?

01.04 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Je me limiterai à un élément de l'accord, c'est-à-dire le problème des Bruxellois flamands et la situation de la périphérie flamande de Bruxelles.

Je me réjouis de voir que le premier ministre est enfin présent. Il a réussi à éluder toutes les interpellations que j'ai développées ces derniers mois au sujet des Bruxellois flamands. A chaque fois, il a délégué un de ses ministres. Cette attitude tranche singulièrement avec les déclarations qu'il avait faites dans cette enceinte à propos de l'intérêt qu'il porte aux Bruxellois flamands.

Vlamingen.

De pers – ook die pers waarop paars-groen een stevige greep heeft, stelt met ons vast dat de Brusselse Vlamingen er in het Lambermont bis-akkoord bekaaid vanaf komen. Brussel wordt bevestigd als een volwaardig derde gewest. Brussel krijgt de kans om het vreemdelingenstemrecht in te voeren, zodat de Vlamingen er nog meer in de verdrukking zullen komen. Van een gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de Brusselse lokale besturen is geen sprake meer. Meer zelfs, de Vlamingen hebben voor altijd de kans uit handen gegeven om daaraan iets te doen. Voortaan zal het Brussels Parlement dit allemaal zelf kunnen regelen en iedereen weet over welke meerderheid de Franstaligen beschikken.

Dit is nefast! De Vlaamse meerderheid in België kan in Brussel geen tegenwicht meer vormen tegen de Franstalige overmacht daar.

Onze eigen hoofdstad wordt uitgeleverd. Geen enkel volk dat zichzelf respecteert, doet dit. Met dit standpunt staan wij zeker niet alleen. Een aantal prominenten wil de bevoegdheid over de Brusselse gemeenten federaal houden. Daarbij wordt verwezen naar een smeebede van de Brusselse parlementsleden uit alle Vlaamse partijen. Van de Brusselse Costa moet men geen waarborgen verwachten voor de Vlamingen in Brussel.

Wat zal de eerste minister doen om ervoor te zorgen dat de Vlamingen op alle niveaus worden gerespecteerd in hun eigen hoofdstad? Bestaat de mogelijkheid dat Brussel autonoom het algemeen vreemdelingenstemrecht invoert?

Alle Vlaamse gemeenteraadsleden uit de faciliteitengemeenten hebben zich afgezet tegen dit akkoord. Zij vrezen geheime afspraken. Welke afspraken zijn er gemaakt over de rondzendbrief-Peeters?

Hoe apprecieert de eerste minister de uitspraken van de heer De Gucht en van de heer Denys in het Vlaams Parlement?

Wat staat er in het Lambermont-akkoord over het beroep op de Raad van State en de tweetalige kamer?

01.05 Eerste minister **Guy Verhofstadt** (Nederlands): De voorbije weken hebben we twee bijzondere wetten uitgewerkt – een financierings- en een bevoegdheidswet – die de uitvoering zijn

La presse – même celle qui est sous l'emprise de la coalition arc-en-ciel – constate comme nous que les Bruxellois flamands font les frais de l'accord du Lambermont. Bruxelles est pleinement confirmée dans son rôle de troisième Région. Elle pourra instaurer le droit de vote pour les étrangers et les Flamands y seront dominés plus encore. Il n'est plus question d'accorder une représentation garantie aux Flamands au Conseil bruxellois. Qui plus est, les Flamands ont définitivement perdu l'occasion d'en profiter pour négocier. Dorénavant Le Parlement bruxellois pourra tout régler, et chacun sait de quelle majorité les francophones y disposent.

Ceci est néfaste. La majorité flamande en Belgique n'est plus en mesure de faire contrepoids à la suprématie des francophones à Bruxelles.

C'est notre propre capitale qu'on livre ainsi. Aucun peuple qui se respecte n'agirait de la sorte. Nous ne sommes certainement pas les seuls à défendre cette position. Un certain nombre de personnalités souhaitent que les autorités fédérales conservent la tutelle sur les communes bruxelloises. Il est fait référence à une demande en ce sens des parlementaires bruxellois de tous les partis flamands. Il ne faut pas attendre de la COREE bruxelloise des garanties pour les Flamands de Bruxelles.

Quelles mesures le premier ministre a-t-il l'intention de prendre pour veiller à ce que les Flamands soient respectés à tous les niveaux dans leur propre capitale? Bruxelles pourrait-elle instaurer de manière autonome le droit de vote généralisé pour les étrangers?

Tous les conseillers communaux flamands des communes à facilités dénoncent cet accord. Ils craignent des ententes secrètes. Quels accords ont été conclus à propos de la circulaire Peeters?

Quel est l'avis du premier ministre à propos des déclarations faites au Parlement flamand par MM. De Gucht et Denys?

Que prévoit l'accord du Lambermont en ce qui concerne le recours devant le Conseil d'Etat et les chambres bilingues?

01.05 **Guy Verhofstadt**, premier ministre (en néerlandais): Ces dernières semaines, nous avons élaboré deux lois spéciales – une loi de financement et une loi de compétences – qui

van het Lambermont-akkoord, dat ik in oktober 2000 al in de Kamer heb verdedigd. Dit akkoord was nodig om de staatshervorming te vervolmaken. Een echte federale staat heeft coherente bevoegdheidspakketten nodig, dat is belangrijker dan de overdracht van middelen. Wij wilden federalisme met diepgang, met samenhangende bevoegdheden en autonomie over de middelen. Dit Lambermont-akkoord kan dan ook op een ruime positieve appreciatie rekenen. Eigenlijk hebben we nu als werkgroep gefungeerd voor de uitvoering van een aantal beslissingen uit 1993 die men toen uit politieke onmacht niet kon uitvoeren.

De uitvoering van het Lambermont-akkoord lost een groot aantal problemen op. Het is een stap in de goede richting. Er werd gedurende acht jaar over gesproken, maar pas nu worden beslissingen genomen.

De herfinanciering van de gemeenschappen wordt niet alleen door de Franse Gemeenschap gevraagd en gebeurt niet langer op basis van het leerlingenaantal. De echte bijkomende middelen en de groei zullen geleidelijk aan gebeuren op basis van de personenbelasting. Mettertijd zal een steeds groter percentage van die middelen worden berekend op basis van de personenbelasting, dat is een trendbreuk met de financieringswet van 1988. In 1988 pleitte ik trouwens reeds voor een financiering van de gemeenschappen op basis van de personenbelasting.

De fiscale autonomie was tot op heden zo goed als onbestaande. Nu gaan we naar 25 procent autonomie. Dit akkoord is enkel een uitvoering van het akkoord van 17 oktober, dat toen de goedkeuring van de hele meerderheid kreeg.

Alle gewestelijke belastingen worden naar de gewesten overgeheveld. Zij krijgen nu eindelijk de volstreekte autonomie over deze belastingen. Het kijk- en luistergeld, een zogenaamde overgeheveld belasting, wordt nu volwaardig overgedragen aan de gewesten. Zij kunnen zelf beslissen wat ze ermee doen: afschaffen, verhogen of de grondslag ervan wijzigen.

Betreffende de personenbelasting wordt dezelfde strategie gehanteerd. Het verhogen of verlagen ervan wordt de bevoegdheid van de gewesten. Zij zullen enkel nog rekening moeten houden met het advies van het Rekenhof, waarna verder de gewone

constituent la mise en œuvre des accords du Lambermont, que j'avais déjà défendus devant la Chambre en octobre 2000. Ces accords étaient nécessaires pour perfectionner la réforme de l'Etat. Un Etat fédéral digne de ce nom doit disposer d'ensembles de compétences cohérents, ce qui est plus important que le transfert des moyens. Nous avons voulu un fédéralisme en profondeur, avec des compétences cohérentes et des pouvoirs autonomes en ce qui concerne les moyens. Les accords du Lambermont ont, dans une grande mesure, reçu un accueil favorable. Nous avons en fait fonctionné comme un groupe de travail et nous avons exécuté des décisions datant de 1993, qu'on n'avait politiquement pu mettre en œuvre à l'époque.

La mise en oeuvre des accords du Lambermont permettra de résoudre de nombreux problèmes. Il s'agit d'un pas dans la bonne direction. Cela fait huit ans que l'on discute et des décisions tombent enfin.

Le refinancement des Communautés n'est pas seulement demandé par la Communauté française. Le mode de répartition fondé sur le nombre d'élèves est abandonné. Les moyens supplémentaires et la croissance arriveront progressivement, sur la base de l'impôt des personnes physiques. Un pourcentage de plus en plus important de ces montants sera calculé sur la base de l'impôt des personnes physiques. Il s'agit là d'une rupture avec la loi de financement de 1988. D'ailleurs, j'avais déjà plaidé en 1988 pour un financement des Communautés sur la base de l'impôt des personnes physiques.

Jusqu'à présent, l'autonomie fiscale était à proprement parler inexistante, alors qu'elle sera prochainement portée à 25%. Ces accords ne constituent que la mise en oeuvre des accords du 17 octobre, que la majorité avait à l'époque approuvés à l'unanimité.

Tous les impôts régionaux seront transférés aux Régions, qui seront enfin totalement autonomes en cette matière. Les redevances radio-télévision, déjà qualifiées de taxes "transférées", seront désormais entièrement transférées vers les Régions. Celles-ci décideront elles-mêmes de l'éventuelle suppression ou augmentation des taxes ainsi que de la modification de l'assiette imposable.

Il est recouru à la même stratégie pour l'impôt des personnes physiques. Les augmentations et diminutions de cet impôt ressortiront aux compétences des Régions qui ne devront tenir compte que de l'avis de la Cour des comptes. Après

procedures kunnen lopen, meer bepaald de procedure voor het Arbitragehof waartoe benadeelden zich kunnen wenden. Er zal terzake geen federale bevoogding meer zijn, die vroeger het systeem van op- en afcentiemen uitholde.

Het was niet de bedoeling honderden miljarden meer vrij te maken, maar wel de inhoudelijke bevoegdheden van de gewesten en de gemeenschappen te vergroten. Daarin zijn we geslaagd!

De vroegere toestand leidde terecht tot een hele reeks resoluties in de deelparlementen. Nu zal de autonomie van gemeenschappen en gewesten een werkelijkheid worden, die de toetsing met andere federale staten kan doorstaan. Men heeft nu niet alleen de middelen, maar ook de volledige bevoegdheden overgedragen aan gemeenschappen en gewesten.

Inzake Landbouw wordt meer dan drie miljard overgeheveld. De vroegere verdeelsleutel 55N-45F wordt alleen nog gehanteerd voor het wetenschappelijk onderzoek. Voor de rest wordt de landbouwfinanciering volgens de sleutel 62N-38F verdeeld. Die sleutel stond al in de financieringswet van 1988 en benadert heel dicht de personenbelasting.

Wat Buitenlandse Handel betreft was het onlogisch bevoegdheden over te hevelen en de federale BDBH toch te behouden. Nu wordt alles naar de gewesten overgeheveld op basis van de sleutel van de personenbelasting met uitzondering van 100 miljoen frank. De BDBH wordt een intergouvernementeel in plaats van een federaal agentschap. Betreffende die 100 miljoen frank zullen vóór de eindstemming in de Kamer van de twee voornoemde wetten samenwerkingsakkoorden worden ondertekend in het Overlegcomité.

Dat lijkt me de goede manier van werken, die we trouwens ook toepassen bij het beheer van het onroerend patrimonium. Dat wordt geregionaliseerd, maar er blijft noodzakelijkerwijs een federaal stuk dat via samenwerkingsakkoorden zal worden geregeld.

De overheveling van de gemeente – en provinciewet en van de kieswetgeving is zeer ingrijpend, zonder dat we een eindeloze reeks uitzonderingen vastleggen die de overheveling zouden hebben uitgehold. We gaan dus verder dans het Sint-Michielsakkoord. Dit is drastisch, en ik

réception de celui-ci, les procédures courantes, et notamment la procédure devant la Cour d'Arbitrage – qui peut être saisie par des personnes lésées – pourront être entamées. La tutelle fédérale, qui vidait précédemment de son sens le système des centimes additionnels et soustractionnels, sera supprimée.

L'objectif n'était pas de dégager des milliards par centaines, mais bien d'élargir largement les compétences régionales et communautaires. Nous y sommes parvenus!

La situation antérieure avait donné lieu, à juste titre, au vote de nombreuses résolutions dans les Parlements régionaux et communautaires. Désormais, l'autonomie des Communautés et des Régions sera une réalité comparable à ce qui existe dans d'autres Etats fédéraux. Nous avons transféré aux Communautés et aux Régions les moyens mais aussi les compétences.

Pour l'Agriculture, plus de trois milliards sont transférés. L'ancienne clé de répartition de 55N-45F ne sera plus utilisée que pour la recherche scientifique. Pour tous les autres secteurs, le financement de l'Agriculture sera réparti selon une clé de 62N-38F. Cette clé de répartition avait déjà été appliquée dans le cadre de la loi de financement de 1998 et se rapproche très fort de celle de l'impôt des personnes physiques.

En ce qui concerne le Commerce extérieur, il n'était pas logique de transférer des compétences tout en maintenant l'OBCE fédéral. Tout est à présent transféré aux Régions, selon la clé de répartition inspirée des chiffres de l'impôt des personnes physiques, à l'exception d'un montant de 100 millions. L'OBCE devient une agence intergouvernementale et non plus fédérale. A propos du montant de 100 millions, des accord de coopération seront signés au Comité de concertation avant le vote final à la Chambre des deux lois précitées.

Cela me semble une bonne méthode de travail, que nous appliquons d'ailleurs également dans le cadre de la gestion du patrimoine immobilier. Cette matière sera régionalisée, mais il subsistera nécessairement toujours un volet fédéral, qui fera l'objet d'accords de collaboration.

Le transfert des lois communale et provinciale ainsi que de la législation électorale va très loin, sans que nous prévoyions une multitude d'exceptions qui videraient le transfert de sa substance. Nous allons donc plus loin que les accords de la Saint-Michel. Voilà une réforme draconienne et je ne comprends

begrijp niet dat de separatisten van het Vlaams Blok plotseling voor een federale voogdij over Brussel pleiten. Er moet dus een stukje België overblijven blijkbaar... (*Rumoer*)

Met uitzondering van de pacificatiewet wordt alles wat in het Sint-Michielsakkoord al was vastgelegd qua bevoegdheden naar de gewesten overgeheveld: voogdij, tucht, benoemingen. De bestaande waarborgen voor de Vlamingen in Brussel blijven onveranderd. De bepalingen moeten voor alle gewesten dezelfde zijn, dit staat zelfs in de Grondwet en dat is ook logisch. We kunnen geen uitzondering toestaan.

Ik wil erop wijzen dat enkel de Raad van State een uitspraak kan doen over de vraag waar een burgemeester een prejudiciële vraag kan stellen. Het gaat enkel om prejudiciële vragen !

Ik kan velen geruststellen: de bestaande waarborgen voor de Vlamingen in Brussel worden niet alleen integraal behouden, maar zelfs uitgebreid. Wacht maar op artikel 15 van de bijzondere wet. De waarborgen uit de Brussel-wet – de alarmbelprocedure, de artikels 279 en 280 – blijven volledig van kracht. Daaraan voegen we de bepaling toe dat bij ordonnances, reglementeringen en administratieve handelingen die afbreuk doen aan het tweetalige karakter van Brussel, een schorsingsprocedure voor het Arbitragehof kan worden gestart. Kan men een sluitender waarborgsysteem bedenken?

De minimumvertegenwoordiging voor de Vlamingen werd in de Brussel-wet van 1989 niet ingeschreven. Wij hebben dat in de Costa aangekaart. Er komen meer garanties voor de Vlamingen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De bestaande waarborgen worden uitgebreid door een artikel 15 en door de schorsingsbevoegdheid van het Arbitragehof. Nederlands- en Franstaligen in de Brusselse Costa willen wel degelijk tot garanties komen voor de Vlamingen, daarvan ben ik overtuigd. Ik heb er alleszins vertrouwen in.

Als de adviezen van de Raad van State beschikbaar zullen zijn, kunnen we de twee wetten in het Parlement bespreken. Dan zal duidelijk worden dat er een nieuwe communautaire sfeer leeft. Iedereen die de teksten grondig zal lezen, zal tot de conclusie komen dat ze de tweederde meerderheid verdienen.

01.06 Herman Van Rompuy (CVP): De eerste

dès lors pas que les séparatistes du Vlaams Blok plaident soudainement en faveur d'une tutelle fédérale sur Bruxelles. Une partie de la Belgique doit apparemment être préservée... (*Tumulte*)

A l'exception de la loi de pacification, on régionalise tout ce que prévoyaient déjà les accords de la Saint-Michel en termes de compétences: la tutelle, le règlement disciplinaire et les nominations. Les garanties qui existent pour les Flamands de Bruxelles restent inchangées. Les dispositions doivent être identiques pour toutes les Régions. C'est même inscrit dans la Constitution. Et c'est logique. Nous ne pouvons admettre aucune exception.

Je voudrais indiquer que seul le Conseil d'Etat peut statuer sur la question de savoir sur quels sujets un bourgmestre peut poser une question préjudicielle. Mais il ne s'agit que de questions préjudicielles !

Je peux rassurer beaucoup de monde: les garanties en faveur des Flamands de Bruxelles seront non seulement maintenues intégralement, mais elles seront même étendues. Attendez de prendre connaissance de l'article 15 de la loi spéciale. Les garanties offertes par la loi sur Bruxelles – la procédure de la sonnette d'alarme, les articles 279 et 280 – restent entièrement en vigueur. Mais nous y ajoutons une disposition suivant laquelle un recours en suspension pourra être introduit devant la cour d'arbitrage en cas d'ordonnances, de réglementations et d'actes administratifs attentatoires au caractère bilingue de Bruxelles. Ne pourrait-on pas élaborer un système de garanties cohérent ?

La représentation minimale des Flamands n'est pas inscrite dans la loi de 1989 relative à la Région bruxelloise. Nous avons abordé cette question au sein de la COREE. Il y aura des garanties plus solides pour les Flamands dans la Région de Bruxelles-capitale. Les garanties existantes sont élargies par le biais d'un article 15 et par la compétence suspensive de la Cour d'arbitrage. Les néerlandophones et les francophones au sein de la COREE veulent aboutir à des garanties pour les Flamands. J'en suis convaincu et je suis confiant.

Lorsque les avis du Conseil d'Etat seront disponibles, les deux textes de loi pourront être examinés au Parlement. Nous verrons alors qu'un nouveau climat communautaire se dessine. Tous ceux qui liront attentivement les textes en concluront qu'ils méritent d'être adoptés à la majorité des deux tiers.

01.06 Herman Van Rompuy (CVP): Le premier

minister geeft de indruk dat de vorige staatshervorming een klein artikeltje in de Grondwet was. De inhoudelijke aanwending van 7 miljard is volgens hem veel belangrijker dan de duizend miljard die eerder werden overgeheveld. Hij overdrijft als hij de homogene pakketten bewierookt. Er zijn zoveel uitzonderingen op bijvoorbeeld de defederalisering van Landbouw dat we eigenlijk moeten spreken over versnippering. Hetzelfde geldt voor Buitenlandse Handel.

De fiscale autonomie voor Vlaanderen bedraagt na de hervorming 19 procent van de totale fiscaliteit. Niemand beweert dat de vroegere regeling ideaal was, ook ik niet. Het recht van opcentiemen en afcentiemen was al bijna onbeperkt, enkel de minister van Financiën kon hierin ingrijpen. Hieraan moest worden gewerkt. Maar de regeling die nu naar voren wordt geschoven, maakt het hele systeem veel ingewikkelder en gaat niet ver genoeg.

Vele federale staten – denk aan Duitsland en Oostenrijk – kennen überhaupt geen fiscale autonomie voor de deelstaten.

In Vlaanderen heeft men de voorbije jaren het onderwijs slecht bejegend. Daarom zijn 40 miljard bijkomende dotaties nodig en word nu amper 1 procent bijkomende bevoegdheden overgeheveld. Maar de grote middelen blijven achterwege. Het is toch Verhofstadt die ooit sprak van 1200 miljard fiscale middelen die moesten overgaan?

Men doet z gezegd geen afbreuk aan het tweetalig karakter van Brussel. Dat is een juridisch begrip. In 1988 werden op gemeentelijk niveau garanties ingeschreven voor de Vlamingen voor wat betreft de mogelijkheid om additioneel een Vlaamse schepen aan te stellen. Daarnaast waren er garanties op OCMW-niveau. Echte waarborgen voor die Vlaamse vertegenwoordiging zijn er echter nog altijd niet. Als het tweetalig karakter van Brussel werd geschonden, was de Raad van State nu al bevoegd. Vlaams-onvriendelijke ordonnances konden op het veto van de Vlaamse ministers in Brussel stuiten. In termen van echte macht wijzigt er niets voor de Vlamingen: de echte macht ligt bij de gemeenten, die de middelen hebben. Daar moeten we dus van Vlaamse participatie een heilig strijdpunt maken.

Deze hervormingen zijn de laatste voor een hele generatie in de politiek. De Franstaligen zullen nu voor een zeer lange periode geen vragende partij

ministre laisse sous-entendre que la dernière réforme d'Etat n'a pas laissé davantage de traces qu'un article dans la Constitution. A son estime les 7 milliards et les mesures y afférentes pèsent davantage que les 1000 milliards transférés antérieurement. Il exagère lorsqu'il défend les paquets de compétences homogènes. Ils sont assortis d'exceptions tellement nombreuses, telles celles qui frappent l'agriculture et le commerce extérieur, que le terme d'"éparpillement" serait plus approprié.

L'autonomie fiscale de la Flandre représentera 19% de la fiscalité globale. Personne, pas même moi, n'ose prétendre que le précédent régime était idéal. Le droit relatif aux centimes additionnels et soustractions était déjà presque illimité et seul le ministre de Finances pouvait encore intervenir en la matière. Il fallait y remédier. Cependant, le système actuellement proposé est beaucoup plus complexe et ne va pas assez loin.

De nombreux Etats fédéraux, notamment l'Allemagne et l'Autriche, n'accordent aucune autonomie fiscale aux entités fédérées.

Ces dernières années, l'enseignement a été traité en parent pauvre par la Flandre. C'est la raison pour laquelle il faut une dotation supplémentaire de 40 milliards pour l'enseignement et que l'on transfère à peine 1% de compétences supplémentaires. Où restent les grands moyens? N'est-ce pas M. Verhofstadt qui avait parlé à une époque d'un montant de 1200 milliards de francs de moyens fiscaux qui devrait être transféré.

On prétend ne pas porter atteinte au caractère bilingue de Bruxelles. C'est une conception juridique de la situation. En 1988, des garanties avaient été prévues pour les Flamands au niveau communal à propos de la possibilité de désigner un échevin flamand supplémentaire, et au niveau du CPAS. La représentation flamande n'est toutefois toujours pas réellement garantie. Le Conseil d'Etat était dès à présent compétent s'il est porté atteinte au caractère bilingue de Bruxelles. Les ordonnances anti-flamandes pouvaient se heurter au veto des ministres flamands de Bruxelles. En termes de pouvoir réel, rien ne change pour les Flamands. Le vrai pouvoir se situe au niveau des communes qui disposent des moyens nécessaires. C'est au niveau des communes que nous devons tout mettre en œuvre pour assurer la représentation flamande.

Les présentes réformes sont les dernières que connaîtra encore la génération politique actuelle. Pendant très longtemps, les francophones ne

meer zijn voor een staatshervorming. Zij hebben voldoende middelen. Over de sociale zekerheid zullen zij niet meer willen onderhandelen. De eerste minister spreekt niet meer over een historisch akkoord, maar over een belangrijke stap in de goede richting. Ik ontken niet dat er goede elementen in het akkoord zitten, maar wij hebben een ideale onderhandelingspositie uit handen laten glippen. Minister Michel is blij dat we "ervan verlost zijn", terwijl Patrick Dewael verder wil gaan in de staatshervorming. Dat spreekt toch boekdelen! We zijn onze wapens kwijt als we ooit de sociale zekerheid willen aankaarten.

demandront plus de réforme de l'Etat. Ils disposeront en effet de suffisamment de moyens. Ils ne seront plus disposés à négocier à propos de la sécurité sociale. Le premier ministre ne parle plus d'accord historique, mais d'un pas dans la bonne direction. Je ne nie pas que l'accord contient des éléments valables mais alors que nous nous trouvons dans une position de force, nous avons laissé passer une occasion unique. Le ministre Michel est content "d'en être quitte", alors que Patrick Dewael souhaite pousser la réforme encore plus loin. Cela en dit long! Nous avons perdu nos atouts pour de prochaines négociations relatives à la sécurité sociale.

01.07 Simonne Creyf (CVP): Vroeger lagen de Brusselse Vlamingen de VLD na aan het hart, denk maar aan het EU-stemrecht. Van die loyaliteit blijft niet veel over. Men is duidelijk onmachtig en dus schuift men het dossier maar door naar de Brusselse Costa. Vergeet men dat het daar slechts over de gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de gewestinstellingen gaat, niet in de gemeenten? In die gewesten verslechtert de toestand voor de Vlamingen van dag tot dag, en de premier heeft de kans voorbij laten gaan om dat te kenteren. We zullen dit in een motie aanklagen.

01.07 Simonne Creyf (CVP): Par le passé, le VLD se préoccupait vivement des intérêts des Flamands de Bruxelles. Il suffit de songer au droit de vote pour les ressortissants de l'UE. Que reste-t-il de cette loyauté? On avoue son impuissance et on renvoie le dossier à la COREE bruxelloise. Oublie-t-on que l'on n'y discute que de la représentation garantie des Flamands dans les institutions régionales, et non pas dans les communes? Dans ces communes, la situation des Flamands se détériore de jour en jour et le premier ministre a laissé passer l'occasion d'y remédier. Nous allons dénoncer cette situation dans une motion.

01.08 Eerste minister Guy Verhofstadt (Nederlands): Ik wijs erop dat toenmalig premier Dehaene het Europees stemrecht regelde, dezelfde Dehaene die zich nu gunstig uitliet over Lambermont. (*Rumoer*)

01.08 Guy Verhofstadt, premier ministre (*en néerlandais*): Je voudrais souligner que c'est le premier ministre de l'époque, M. Dehaene, qui a réglé la question du droit de vote européen. Or, ce même M. Dehaene s'est dit satisfait des accords du Lambermont. (*Tumulte*)

01.09 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Het debat mag niet worden herleid tot de verdediging van de ontwerpen van de eerste minister. Hij komt enkel uitleggen hoe prachtig dit akkoord is. Ik raad hem aan zijn speech op het VU-partijcongres te houden, want daar is de toon gezet.

01.09 Gerolf Annemans (VLAAMS BLOK): Le débat ne devait pas se limiter à la défense des projets du premier ministre. Il vient simplement nous expliquer combien cet accord est magnifique. Je lui conseille de prononcer son discours lors du congrès de la VU, car ce parti a donné le ton.

De essentie van de staatshervorming gaat hij uit de weg. Enkel een paar habbekratsen worden opgeblazen in de hoop de VU toch nog over de streep te trekken. Ik vermoed dat de eerste minister een eigen agenda heeft. Hij haalt de inspanningen van de heer van Cauwenberghe aan. Dit is vreemd, want het eerste wat deze zei toen hij de onderhandelingsstafel verliet is: het belangrijkste van het akkoord is wat er niet in staat, namelijk de sociale zekerheid en de solidariteit. De Franstaligen hebben hun centen en Vankrunkelsven-Anciaux kregen een zoethoudertje.

Il n'aborde pas la question de l'essence même de la réforme de l'Etat. Il espère, avec quelques miettes, obtenir néanmoins l'accord de la VU. Je présume que le premier ministre a son propre agenda. Il évoque les efforts entrepris par M. Van Cauwenberghe. C'est étrange, car la première chose que celui-ci a déclaré en quittant la table des négociations est que le plus important dans l'accord est ce qui n'y figure pas, à savoir la sécurité sociale et la solidarité. Les francophones ont leurs sous et le duo Van Krunkelsven-Anciaux sa sucette.

Ik vind het vreemd dat de eerste minister zijn ontwerpen zal indienen alsof er niets aan de hand

Il est étrange que le premier ministre veuille déposer ses projets comme si de rien n'était. Il ne

is. De eerste minister legt de wil van een democratische partij naast zich neer en wil zijn eigen zin doordrijven. De hoogmoed komt voor de val en dat is wat ik u toewens.

01.10 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Wij hebben ons altijd verzet tegen de driedigheid, daarover moet men u niet verbaasd zijn. De driedigste gewestvorming wordt nu versterkt. In Brussel zijn er geen waarborgen voor de Vlamingen. Die zijn, op gemeentelijk vlak, niet aan de orde in de mini-Costa. De Brusselse Vlamingen blijven in de kou. Het antwoord van alle Brusselse parlementsleden is neen.

Moties

Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

Een motie van wantrouwen werd ingediend door de heren Gerolf Annemans, Guido Tastenhoye, Hagen Goyvaerts, Francis Van den Eynde en Bart Laeremans en luidt als volgt:

"De Kamer,
gehoord de interpellaties van de heer Herman Van Rompuy, mevrouw Simonne Creyf, de heren Gerolf Annemans en Bart Laeremans
en het antwoord van de eerste minister,
- verzoekt de regering niet langer aan het zogenaamde Lambermont-akkoord te werken en al de afspraken die reeds in het raam hiervan gemaakt werden op te zeggen. Het blijkt immers dat deze afspraken zeer nefast zijn voor de Vlamingen in het algemeen en voor de Brusselse Vlamingen in het bijzonder;
- concludeert hier uit dat de regering niet langer haar vertrouwen verdient en verzoekt haar dan ook zo spoedig mogelijk af te treden."

Een motie van aanbeveling werd ingediend door de heer Yves Leterme, mevrouw Simonne Creyf en de heer Herman Van Rompuy en luidt als volgt:

"De Kamer,
gehoord de interpellaties van de heer Herman Van Rompuy, mevrouw Simonne Creyf, de heren Gerolf Annemans en Bart Laeremans
en het antwoord van de eerste minister,
- stelt vast dat de zogenaamde Lambermont-akkoorden geen uitvoering geven aan het Vlaamse eisenprogramma waar de meeste Vlaamse partijen overeenstemming over bereikten onder meer een volwaardige fiscale autonomie en een substantiële overdracht van bevoegdheden in de sector gezondheidszorgen en kinderbijlagen;

tient pas compte de la volonté d'un parti démocratique et veut imposer sa propre volonté. Son arrogance va le perdre et c'est d'ailleurs ce que je lui souhaite.

01.10 Bart Laeremans (VLAAMS BLOK): Nous nous sommes toujours opposés à une structure à trois composantes, nous n'en avons jamais fait un secret. La régionalisation à trois est aujourd'hui renforcée. L'accord ne prévoit aucune garantie pour les Flamands de Bruxelles. Les garanties au niveau communal ne sont même pas à l'ordre du jour de la mini-COREE. Les Flamands de Bruxelles sont abandonnés à leur triste sort. Tous les parlementaires flamands de Bruxelles disent non à cet accord.

Motions

En conclusion de cette discussion les motions suivantes ont été déposées.

Une motion de méfiance a été déposée par MM. Gerolf Annemans, Guido Tastenhoye, Hagen Goyvaerts, Francis Van den Eynde et Bart Laeremans et est libellée comme suit:

"La Chambre,
ayant entendu les interpellations de M. Herman Van Rompuy, Mme Simonne Creyf, MM. Gerolf Annemans et Bart Laeremans
et la réponse du premier ministre,
- demande au gouvernement de ne plus travailler sur les accords dits du Lambermont et de dénoncer tous les accords déjà conclus dans ce cadre. Il apparaît, en effet, que ces accords sont très néfastes pour les Flamands en général et pour les Flamands de Bruxelles en particulier;
- en conclut que ce gouvernement ne mérite plus sa confiance et demande à ce dernier de démissionner dans les meilleurs délais."

Une motion de recommandation a été déposée par M. Yves Leterme, Mme Simonne Creyf et M. Herman Van Rompuy et est libellée comme suit:

"La Chambre,
ayant entendu les interpellations de M. Herman Van Rompuy, Mme Simonne Creyf, MM. Gerolf Annemans et Bart Laeremans
et la réponse du premier ministre,
- constate que les accords dits du Lambermont ne mettent nullement en œuvre le programme des revendications flamandes à propos duquel la plupart des partis flamands s'étaient mis d'accord notamment en ce qui concerne une autonomie fiscale à part entière et un transfert substantiel de compétences dans le secteur des soins de santé et

- stelt vast dat de zogenaamde Lambermont-akkoorden geen gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de Brusselse Schepencolleges omvatten;
- vraagt een volledige heronderhandeling van de zogenaamde Lambermont-akkoorden in het kader van de COSTA."

Een eenvoudige motie werd ingediend door de heren Dirk Van der Maelen, Jef Tavernier, Willy Cortois, Daniël Bacquellaine, Charles Janssens en Denis D'hondt.

Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.

De vergadering wordt gesloten om 18.05 uur.

des allocations familiales;
- constate que les accords dits du Lambermont ne prévoient pas de représentation garantie des Flamands dans les collèges échevinaux bruxellois;
- demande une renégociation complète des accords dits du Lambermont dans le cadre de la CORE."

Une motion pure et simple a été déposée par MM. Dirk Van der Maelen, Willy Cortois, Daniel Bacquellaine, Jef Tavernier, Charles Janssens et Denis D'hondt.

Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement. La discussion est close.

La séance est levée à 18.05 heures.